

Giới thiệu Thiên Đường Hạnh Phúc

Truyện Thiên Đường Hạnh Phúc của tác phẩm Âu Dương Kỳ thuộc thể loại truyện teen viết về cuộc đời của con người ngày hạnh phúc nhất là họ tự tìm ra cho bản thân họ một mái ấm riêng của bạn thân.

Nhưng hãy nhớ tình yêu có những lúc buồn, lúc vui, lúc đau khổ, như vậy bản thân mình mới có thể hiểu được tình yêu là gì, yêu nhưng đừng dại dột, yêu nhưng phải biết đâu là giới hạn.

Đối với tôi tình yêu là một thứ cao cả nhưng đừng quá lú lẫn vào tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

- "Bạch Hân ơi! Đi ăn trưa thôi!"

Đó là tiếng Phuong Quyên gọi tôi đi ăn trưa. Tôi quay lại trả lời:

- "Ồi, à Quyên ơi! Ngày mai là sinh nhật của Chi phải không?"

Phuong Quyên nhìn tôi suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Ủ, đúng rồi! Hân nhớ hết mọi chuyện rồi sao?

Tôi trả lời Quyên:

- "Tôi cố nhớ nhưng không nhớ được gì cả."

Năm tôi 12 tuổi đã gặp một tai nạn không may. Do vậy tôi đã mất hết đi kí ức của ngày xưa. Tôi đang rất mong mỏi có thể tìm lại những kí ức từ thời thơ ấu của mình.

Giờ ăn trưa của chúng tôi đã đến tôi cùng Quyên, Chi, Nam, Đạt và Phong đi ăn cơm. Trường chúng tôi có căn ti có phòng nghỉ cho các học sinh nhưng chúng tôi đứa nào cũng không thích những món ăn và phòng ngủ của trường nên lúc nào cũng vào nhà tôi ăn trưa ngủ nghỉ rồi chiều lại ra trường. Nhà tôi gần trường bố mẹ ở thành phố khác sinh sống và làm việc ở đó nên cũng không ở đây. Tôi với căn nhà rộng lớn này cũng buồn chán lắm! Nhưng lúc nào tôi cũng có những người bạn kề bên.

Lúc chuẩn bị đi ăn cơm trưa Đạt vội vàng nói:

- "Xin lỗi hôm nay tôi phải về không ăn cơm ở đây với mọi người được cho tôi xin lỗi nhé!"

Đạt về nhà chỉ còn lại năm đứa chúng tôi Quyên nói:

- "Hôm qua tôi với Hân và Chi đi mua đồ ăn rồi hôm nay đến 2 người đó Nam và Phong."

Nam, Phong đồng thanh nói:

- "Lúc sáng đãi 3 người hết tiền rồi hôm nay cho khát nhá 3 người đi mua hộ đi. Ngay mai tụi này mua cho."

Tôi và Quyên đã có kế hoạch từ trước nên nói ngay:

- "Được đến mai 2 người đi mua là hơi tốn tiền đó."

Nam, Phong nói:

- "Có gì đâu mà tốn tiền như mọi ngày ăn thôi!"

Chi đứng ngơ ngác nhìn chúng tôi nói chuyện mà không hiểu gì. Chi hỏi tôi:

- "Mai ngày gì vậy?"

Tôi tùm tùm cười không nói gì rồi gọi Quyên, Phong, Nam lại và nói về chuyện sinh nhật của Chi. Hai người kia nghe xong vội chạy đi mua đồ ăn kéo

ngày mai phải mua lại tổn tiền. Từng câu chuyện từng sự vật của ngày xưa có lẽ nó đang hiện dần lên trong đầu óc tôi. Tôi đau đầu không thể chịu nổi Quyên và Chi đưa tôi vào phòng nghỉ rồi đợi 2 người kia mua đồ ăn về ăn trưa. Những hình ảnh mà tôi đã thấy trong khi suy nghĩ lúc đó có phải là kí ức ngày xưa của tôi hay không? Tôi kể lại cho Quyên và Chi nghe hai người đồng thanh đáp:

- "Đó chính là kí ức của ngày xưa nhưng chỉ là những chuyện nhỏ mà thôi. Những kỉ niệm vui vẻ của chúng ta sao Hân lại không nhớ lại được chứ."

Tôi nghe xong thất vọng nhắm mắt cố nhớ lại những kỉ niệm đó nhưng sao lần lượt chỉ là những câu chuyện cãi nhau xếp hàng dài vậy. Lúc đó Phong và Nam về thấy tôi đang nằm nghỉ hỏi đùa:

- "Sao thế? Ốm à? Thương nhĩ?"

Chi và Quyên không hề thích gì cách hỏi thăm của 2 cậu kia họ cãi nhau rồi lừa nhau khắp nhà. Nhà cũng rộng, lại có hai tầng chắc 2 cô bạn của tôi mệt rồi đây. Họ đang lừa nhau thì trong đầu tôi hàng nghìn kí ức ủa về tôi không thể chịu nổi cái kí ức nặng nề tràn về. Nó như một tảng đá đè nặng lên người tôi đầu tôi chứa nặng những kí ức đó tôi đau đầu không chịu nổi hết lên. Cuộc lừa nhau của 4 người đã bị tôi hoãn lại. Quyên, Chi, Phong, Nam chạy vào phòng tôi hỏi:

- "Hân sao vậy?"

Tôi đáp lại:

- "Lần lượt những kỉ niệm những chuyện buồn vui những câu chuyện đáng nhớ hình như nó đã trở về với Hân thì phải. Hân không muốn nghĩ thêm điều gì hết mọi người có thể ra ngoài ăn cơm trước đi được không?"

Các bạn tôi tuy rằng hay trêu chọc nhau nhưng họ lại là những người bạn mà tôi quý. Họ đều hiểu ý tôi rồi lần lượt từng người bước ra khỏi căn phòng mà tôi đang nằm. Tôi không hiểu sao khi tôi nhớ lại những kí ức đó thì lại làm lòng tôi đau đến như vậy. Rồi từng giọt nước mắt tôi tuôn rơi theo hai hàng mi.

Giờ học chiều đã đến, chúng tôi lại cùng nhau ra trường học. Thời gian dần trôi đã qua dần đi buổi chiều. Tôi nghĩ lại và tự hỏi mình:

- "Sao bao nhiêu năm nay Phong lại luôn ở bên cạnh tôi lúc nào cũng kề bên. Mà sao bao nhiêu chuyện gì tôi lại đều chỉ nói cho Phong biết mà không nói cho một ai?"

Tôi không thể nhớ thêm được điều gì. Ngày mai là sinh nhật của Linh Chi tôi muốn tự tạo một buổi sinh nhật thật vui vẻ cho cậu ấy. Sáng sớm Phong và Nam mang một đồng hồ đặc đến nhà tôi. Đang còn sớm chưa đến giờ đi học nên tôi có thể cùng Quyên, Phong và Nam tổ chức sinh nhật rồi. Tôi qua Quyên ở lại nhà tôi ngủ nên 4 người bắt tay vào việc rất sớm. Những thứ đồ mà Phong và Nam mang tới và cách bày và trang trí đối với tôi sao nó lại thân quen đến như vậy. Tôi quay sang hỏi Quyên:

- "Quyên ơi tôi hỏi. Con thỏ mà tôi đặt tên ThoTho từ đâu mà có vậy?"

Quyên trả lời:

- "À ThoTho là Đạt tặng cho Hân trước lúc Hân xảy ra chuyện đó."

Tôi suy nghĩ một hồi rồi nói:

- "Ừ. Nhưng tôi không thể nhớ thêm điều gì hết."

Tôi và Quyên nhìn nhau cười rồi tiếp tục công việc. Trong lúc chúng tôi đang trang trí phòng khách để kịp cho buổi tiệc sinh nhật của Chi vào 19 giờ tối thì Đạt kêu cửa. Tôi chạy ra mở cửa rồi nói chuyện tổ chức sinh nhật của Chi cho Đạt. Cậu ấy đồng ý một tay phụ chúng tôi. Xong một nửa công việc đến giờ đi học chúng tôi đành bỏ đó đi học rồi trưa về nhà làm tiếp. Trưa nay lại phải nhờ các bạn cùng lớp rủ Chi đi ăn trưa để chúng tôi hoàn thành công việc.

Thời gian trôi dần và chúng tôi cũng đã hoàn thành công việc của mình chỉ chờ cho đúng giờ thôi.

Tôi hôm nay tôi mặc một chiếc váy màu trắng sữa, Quyên tết tóc và giúp tôi chỉnh sửa về bề ngoài. Còn Quyên cậu ấy cũng không khác gì một cô công chúa nhỏ. Quyên mặc chiếc váy mà tôi tặng màu hồng phấn, tóc xòa ngang vai, đi đôi giày đỏ rồi cùng tôi thấp nền. Đúng lúc đó Phong, Đạt, Nam đến tôi và Quyên bước ra. Không ngờ trước mắt tôi lại là ba chàng trai lãng tử. Nam mặc chiếc áo sơ mi trắng thắt cà vạt sơ vin. Còn Nam hào hoa hơn khi mặc chiếc áo xanh sẫm mà hồi chúng tôi trao quà Noel để tặng quà cho mọi người, đó là món quà của Quyên. Đạt hôm nay lạ thật Từ cách ăn mặc chẳng khác gì một chàng hoàng tử. Chiếc áo caro với chiếc quần sẫm màu. Tôi khản giọng nói:

- "Mời ba hoàng tử vào nhà."

Tôi rút điện thoại gọi cho Chi nói:

- "Chi ơi! Đi chơi được không?"

Chi trả lời:

- "Ok"

Tôi nói lại:

- "Mặc đồ đẹp vào đó ra nhà tôi đi tôi đợi."

Khoảng 15 phút sau có tiếng gọi cửa như kế hoạch của chúng tôi. Mở cửa trước rồi tắt hết điện để Chi bước vào. Tôi

nâng niu chiếc bánh sinh nhật bước từ trong nhà ra ngoài phòng khách, từng tiếng hát vang lên chúc mừng sinh nhật.

Tôi nghĩ chắc chắn Chi rất bất ngờ đây. Bỗng lần lượt những cuộc vui những hình ảnh năm người bạn xuất hiện trong đầu tôi. Đó có phải là những kỉ ức từ thời thơ ấu của tôi hay không? Tôi hớn hờ hát xong ca khúc "Happy birthday" dành tặng Chi. Hát xong tôi đặt chiếc bánh lên bàn vui mừng rộ lên. Năm người bạn của tôi đồng thanh hỏi:

- "Hân sao vậy?"

Tôi vui mừng mà làm cho từng giọt nước mắt tuôn rơi rồi đáp lại:

- "Hân đã nhớ ra tất cả"

Năm người bạn chạy đến ôm trâm lấy tôi khóc òa từng kỉ niệm bây giờ đã được đọng lại trong tâm trí tôi. Tôi không nghĩ mình có thể tìm lại được kỉ ức của mình trong một thời gian ngắn. Nhưng sự mong mỏi tìm kiếm kỉ ức của tôi đã thành hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Buổi tiệc sinh nhật dành cho Chi của chúng tôi đã hoàn thành. Đạt hỏi tôi:

- "Khả Hân, ThoTho đâu rồi cho nó ra đây cùng chụp hình chung với tụi mình đi."

Tôi đáp lại:

- "ThoTho lần trước nói chuyện được với Hân cơ nhưng bị Phong ném đi hồi đó bây giờ ThoTho chỉ còn là một con thỏ bông mà thôi. Để mình vào lấy nó ra."

Phong quay sang tôi nói:

- "Tôi xin lỗi Hân vì năm đó tôi... Tôi không thích Đạt cũng không thích món quà Đạt quà tặng cho Hân nên đã ném nó đi, làm Hân nhảy theo xuống lầu để bảo vệ ThoTho mà mất hết đi kỉ ức trong ba năm qua. Thật lòng xin lỗi."

Tôi nhìn Phong rồi nói:

- "Không sao ThoTho vẫn còn ở bên cạnh Hân bao nhiêu năm nay đó thôi. Chỉ ThoTho ở bên cạnh Hân mỗi khi Hân buồn. ThoTho đã nghe hết tâm sự của Hân, Hân không trách Phong đâu."

Cả sáu đứa cùng nhau vui vẻ. Đang cùng nhau chụp ảnh lưu niệm thì bố mẹ tôi gọi. Họ nói:

- "Khả Hân, tuần sau bố mẹ sẽ về đón con sang Mỹ ở cùng và học tập ở đó luôn. Bố mẹ hứa với con sẽ giữ lại căn nhà đó. Bố mẹ biết con không nỡ lòng nào rời xa bạn bè, nhưng con chưa khỏi hẳn bố mẹ cho con sang Mỹ để chăm sóc cho con luôn một thể."

Tôi và những người bạn thân thờ khi nghe xong câu nói của bố tôi. Quyên bàng hoàng rồi thốt lên:

- "Không thể nào chẳng lẽ ông trời cho Hân nhớ lại mọi chuyện rồi bỏ chúng tôi mà đi sao. Sao ông trời lại bất công như vậy chứ."

Tôi thút thít khóc thành tiếng rồi ôm trâm nắm đứa bạn thân nói:

- "Mọi người đừng bỏ rơi Hân hãy đợi Hân về, Hân sẽ không bao giờ quên mọi người đâu. Hãy hứa không được quên Hân đâu. Thôi không được khóc không ai được khóc hết hôm nay là sinh nhật của Linh Chi mọi người phải thật vui vẻ không được khóc. Năm nay chúng ta đã 15 tuổi rồi không khóc nữa, hai cô bạn hotgirl của tôi không khóc nữa, ba chàng hoàng tử của lớp cũng không được khóc nữa."

Tôi rút lui, từng người lau nước mắt rồi mỉm cười với tôi. Tôi cố lấy lại can đảm để không khóc nữa và đã cố gắng chôn sâu nỗi đau khổ trong trái tim mình và mỉm cười trước bạn bè. Tôi cần hỏi tôi có thể bỏ tất cả mọi thứ đi để sang Mỹ với bố mẹ hay không?. Thật sự từ khi Nam Phong làm tôi bị chấn thương đến giờ lúc nào cậu ấy cũng luôn ở bên cạnh tôi, quan tâm lo lắng cho tôi khi tôi mệt. Không lúc nào cậu ấy không ở bên cạnh tôi. Có lẽ tôi đã thầm yêu chàng hoàng tử no.1 của trường rồi. Tôi có thể chôn giấu tình cảm này mà sang Mỹ hay không? Hay tôi nên nói rõ cho Phong biết tình cảm tôi dành cho cậu ấy.? Tôi phân vân trong đầu những câu hỏi đó. Cuối buổi khi mọi người ra về chỉ còn lại tôi và Quyên. Quyên hỏi tôi:

- "Hân này bao nhiêu năm này cùng học cùng trường Hân như thế này chắc chắn sẽ phải lòng một ai đó rồi phải không?"

- "Tôi...Tôi...Tôi thì phải lòng ai chứ." Tôi ấp úng ngượng lờ nói với Quyên.

Quyên nhìn tôi nghi ngờ nói:

- "Quyên thấy lúc nào Phong cũng ở bên cạnh Hân đó nha. Tôi nghĩ là hai người đang hẹn hò với nhau đó."

Tôi chối vẫy tay lia lịa nói:

- "Không có chuyện đó đâu nha. Chỉ là Phong quan tâm tôi để chuộc lỗi thôi đó."

Quyên nói:

- "Thế à, tớ hiểu nhầm hai người, tớ xin lỗi."

Tôi cười đáp lại:

- "Không sao đâu. Còn Quyên xinh thế chắc chắn cũng đã có."

Quyên cười rồi kể tôi nghe:

- "Hân cũng xinh đâu kém gì. Thật sự tớ thích Nam hoàng tử no.2 của trường từ lâu lắm rồi nhưng không thể nói ra. Quyên không biết cậu ấy thì thế nào nhưng lúc nào Quyên cũng muốn ở bên cạnh Nam. Nhưng Quyên sợ nhưng trang thư tình của học sinh lớp khác rồi một ngày nào đó sẽ làm cho Nam lay động. Quyên rất sợ."

Tôi nhìn Quyên rồi nói:

- "Hân xin lỗi đã giấu Quyên, thật sự những kỉ niệm mà Phong và Hân đã làm Hân lay động trái tim. Hân không biết mình sẽ chịu đựng chuyện này được bao lâu nữa đây."

Tôi, Quyên đang nói chuyện thì cả hai đều buồn ngủ.

Một ngày mới lại bắt đầu. Hôm nay là thứ 5 rồi ngày mai bố mẹ tôi sẽ về đưa tôi sang Mỹ. Tôi chỉ dành dành cả ngày cho bạn của mình. Không có gì là vui khi mọi chuyện được như mong muốn. Hôm nay là giờ hoạt động toàn trường nên chúng tôi được nghỉ buổi chiều. Sáng sớm nhóm bạn thân của chúng tôi rủ nhau đi ăn sáng. Quyên nói:

- "Chiều nay được nghỉ đi biển thư giãn không. Ai muốn đi giờ tay bỏ phiếu."

Cả nhóm giờ tay đồng thanh: "Đi chứ." Dường như ai cũng đã quên chuyện tôi sắp đi sang Mỹ. Tôi nghĩ đó cũng là một chuyện tốt. Để tôi không thấy một người bạn nào buồn vì tôi.

Một buổi chiều vui vẻ. Chắc đây là một kỉ niệm vui vẻ nhất mà tôi cần khắc sâu trong đáy lòng để rồi xa đi người tôi thầm yêu, rồi xa đi những người bạn thân thương của tôi. Hôm nay Quyên về nhà chỉ có mình tôi với căn nhà rộng lớn này. Tôi sợ ngày mai sẽ không kịp chắp đi sự thương tâm không muốn rời xa những người bạn nên đã gấp sẵn quần áo. Viết gửi mỗi người một lá thư.

Sáng thứ 6 tôi cố gắng đến trường sớm để gửi thư cho các bạn trong lớp. nhưng không ngờ bữa tiệc chia tay tôi lại được chuẩn bị khang trang đến thế. Có sự góp mặt đầy đủ của các thành viên lớp 9A1. Nam bước từ đám đông bước ra tay cầm lá thư năm ngoái tôi viết cho cậu ấy, xé làm đôi. Hình như chỉ có bức thư của tôi là Phong đọc. Còn những của bao cô gái khác Phong không thèm để ý còn cho vào thùng rác ngay khi người con gái ấy đưa cho Phong. Còn của riêng tôi cậu ấy giữ từ năm đó cho đến tận bây giờ. Từng mảnh thư rơi xuống đất, từng ánh mắt nhìn vào tôi và Phong. Quyên hỏi:

- "Chuyện gì vậy?"

Phong trả lời:

- "Tình yêu, cái gì mà tình yêu chứ. Tôi không cần thứ tình yêu rác rưởi đó."

Từng bước chân của những học sinh dầm dẫm lên để chia tay tôi. Tôi hạ tập thư đã viết cho cả lớp xuống dưới đất rồi bỏ đi. Về nhà tôi kéo vali bắt taxi ra sân bay. Bố mẹ tôi vừa ra sân bay đợi tôi, cùng tôi lên máy bay sang Mỹ. Trên đường bước vào phòng chờ bố hỏi:

- "Con chia tay bạn bè gì chưa?"

- "Rồi à" Tôi đáp lại bố với khoảng giọng rung như muốn khóc. Quay lại nhìn con đường chạy về nhà. Tôi không biết bằng cách nào những người bạn tôi lại có thể đến đây nhanh như vậy. Một hàng dài đang gọi tay gọi tôi. Tôi chạy lại ôm trâm những người bạn tôi yêu quý và quý mến. Từng ánh mắt thân thương nhìn tôi quay lưng. Chỉ mình Phong cậu ấy nhìn tôi với ánh mắt hờn giận. Quyên, Chi, Đạt, Nam tay cầm hộp quà đưa cho tôi nói:

- "Đây là món quà kỉ niệm của tụi mình tặng Hân Hân phải sớm quay lại với trường và lớp và tụi mình nữa."

Từng giọt nước mắt lăn xuống. Rồi tiếng khóc nức nở của các học sinh khi thấy tình bạn thân thiết của chúng tôi. Tôi thật sự không muốn rời xa nơi này một chút nào. Tôi muốn ở lại cùng các bạn. Nhưng đành quay lưng ra đi. Những tiếng kêu tên tôi vang vọng. Tập thể lớp hát vang ca khúc "Tạm Biệt Nhé!" gửi tặng tôi. Đối với tôi thân thiết không chỉ là 3 chàng hoàng tử và 2 cô công chúa đâu mà là cả tập thể cả toàn lớp 9A1. Tôi giờ tay cao vẫy chào mọi người rồi cùng bố mẹ lên máy bay không muộn giờ. Máy bay cất cánh lần lượt từng người bạn của tôi ra về. Đến nơi tôi mới có thể khóc cho vui đi tình bạn mà tôi thương nhớ. Tôi đã cố gắng tìm cách để liên lạc với các bạn của tôi nhưng không thể. Bao nhiêu đêm khi tôi nhớ lại kỉ niệm buồn vui cùng lớp, cùng 5 đứa bạn thân tôi không thể kìm chế đi nỗi thương nhớ òa khóc và chôn giấu đi tình cảm của tôi dành cho Nam và cố quên đi cậu ấy. Và xem như tôi đã ra đi trong mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tôi đã đi đã rời xa thật rồi. Tuy cứ nghĩ mãi chuyện làm sao để liên lạc đến với các bạn của tôi nhưng đối với tôi sao đều vô ích. Đến Mỹ nơi tôi ở là một trung cư lớn và rất đông người. Những cửa hàng những món ăn nơi đây thật khác đối với tôi, nó hoàn toàn khác ở Việt Nam. Tôi nghĩ tôi có thể thích nghi với cuộc sống xa lạ như thế này trong một thời gian dài hay không? Tôi nhớ tất cả mọi người tôi quen ở Việt Nam, nhớ các bạn cùng lớp. Ngôi trường mới còn xa lạ hơn với tôi nữa. Tôi không biết trước mình có thể theo kịp với cách học của ngôi trường mới này hay không? Nó là một ngôi trường quốc tế chỉ nói tiếng Anh nhưng tôi không thạo cho lắm về tiếng Anh không biết có thể theo kịp với trường không hay lại tụt dần về kết quả học tập. Thẩn thờ suy nghĩ thì mẹ gọi: - "Hân ơi xuống ăn cơm đi con."

- "Con ra xuống ngay đây mẹ." Tôi đáp mẹ rồi chạy xuống ăn cơm.

Khi ăn cơm cùng gia đình tôi hỏi bố mẹ:

- "Khi nào con có thể quay về Việt Nam vậy bố, mẹ?"

Bố tôi trả lời:

- "Con cứ học ở đây một thời gian đi. Lúc nào đến năm học lớp 12 rồi tính tiếp."

Tôi sững sờ đáp lại:

- "Những 2 năm nữa cơ, làm sao con gặp được bạn con đây, con muốn trở về. Ở đâu con không có bạn thân. Đầu là bạn như họ không thân cận với con cho lắm. Con không thích ở đây."

Tôi nói xong bố đáp:

- "Con về đó thì được gì? Học ở trường quốc tế không tốt hơn sao? Bao nhiêu người mong muốn được giống con nhưng điều kiện họ đâu có đủ. Ở đây bố mẹ mới tiện để chăm sóc cho con chứ."

Tôi đặt bát cơm đang ăn xuống bàn rồi bảo với mẹ:

- "Con nó rồi không muốn ăn nữa. Con lên phòng nghĩ đây."

Nói xong câu tôi chạy lên phòng suy nghĩ. Đã ba ngày tôi ở đây sao những ngày dài lại trôi chậm vậy. Những ngày tôi được ở bên các bạn sao trôi qua nhanh như thế. Trời ơi sao thâm tâm tôi cứ mãi nhớ mong về một người, cứ để tôi phải đau khổ khi nhớ lại cảnh Phong vứt bỏ đi bức thư của tôi gửi cho Phong ngày trước vậy. Tôi làm như vậy là sai hay sao? Tôi làm như vậy có lỗi hay sao. Khi ngày tôi trở về, tôi có thể đối diện đứng trước mặt Phong hay không? Chuyện tình yêu là phải đau khổ, phải tôi thương như vậy sao? Tôi đã nói có quen cậu ấy nhưng sao hình bóng đó cứ mãi vẫn vương trong tâm trí tôi, cứ phải làm tôi suy nghĩ, phân vân, nhớ nhưng về cậu ấy. "Bạch Khả Hân hãy quên và quên đi cậu ấy. Cô đã ra đi sống một cuộc sống mới. Đừng để cậu ta làm phiền cuộc sống mới của cô nữa. Cậu ta đường đường là một hotboy no.1 của 1 trường đó. Bao nhiêu cô gái xinh đẹp chắc chắn cũng sẽ phải lòng cậu ấy mà thôi. Cô hay chịu thua đi. Cậu ấy cách xa cô một phương trời làm sao cậu ấy có thể đợi cô trong hai năm trời như vậy được chứ." Tôi tự khuyên mình nhưng sao trên đôi má hai dòng nước mắt cứ tuôn rơi như vậy. Đúng lúc đó mẹ gọi cửa phòng tôi:

- "Hân ơi mẹ vào phòng được không?"

Tôi cuống quýt lau vội hai dòng nước mắt trên má trả lời:

- "Được ạ"

Mẹ bước vào đến bên cạnh tôi nói:

- "Con sao vậy? Mẹ sẽ cố gắng thu xếp công việc rồi đưa con về."

Tôi vui sướng reo lên, nhưng chợt khựng lại:

- "Nhưng chắc cũng phải là hơn một năm phải không mẹ."

Mẹ nhìn tôi với ánh mắt trĩu mến trả lời:

- "Ừ! Vì công việc của bố mẹ rất nhiều không thể thu xếp nhanh được đâu con. Con thông cảm cho bố, mẹ."

Tôi nhìn mẹ buồn bã rồi nói:

- "Con hiểu bố, mẹ rất thương con muốn con tốt mới đưa con sang đây sống cùng."

Mẹ nhìn tôi cười đáp lại:

- "Ừ! Con hiểu cho bố, mẹ được thì tốt. Thôi cũng muộn rồi con ngủ sớm đi mai là ngày con đi học đầu tiên đó."

Tôi ngoan ngoãn nghe theo lên giường đi ngủ để đến mai đến trường mới bắt đầu một ngày học ở ngôi trường mới.

Một ngày mới đã bắt đầu đến với tôi. Tôi không nghĩ là những người bạn học mới của tôi họ lại có thể học giỏi như thế. Tôi làm sao theo kịp họ được đây. Bên cạnh ghế tôi ngồi là một bạn nữ. Bạn ấy có vẻ rất thân thiết với tôi, và hình như bạn ấy rất ít vui chơi cùng các bạn trong lớp. Mới ngồi vào bàn bạn liền làm quen và trong giờ học đã chỉ cho tôi rất nhiều những chỗ khó hiểu trong bài học. Từng ngày tôi và bạn càng thân thiết với nhau hơn. Người bạn tôi mới quen một cái tên thật dễ thương đó là Mina. Mina dễ thương mà xinh gái lắm. Từ khi biết Mina bạn ấy đã giúp tôi rất nhiều, tôi cũng đã cố gắng vượt trội lên trong học tập ở đây. Nhưng Mina cũng không thể thay thế được nỗi nhớ bạn bè của tôi. Tôi có từng kể cho Mina nghe về những người bạn của tôi ở Việt Nam, Mina an ủi tôi rằng: "Bạn hãy bình tĩnh đừng buồn nữa, các bạn của bạn nếu thấy bạn buồn như thế này bạn họ cũng buồn lắm." Tôi cũng nguôi đi phần nào về nỗi nhớ tình bạn ở quê hương thân thương nơi đó. Tôi cũng rất mong sao cho thời gian trôi nhanh, nhưng khi nó trôi nhanh thì người bạn nơi đất khách này thì phải làm sao. Tôi phân vân hai bên không biết làm cách nào. Một năm ở đây đã trôi qua. Bao nhiêu ngày trôi, từng đêm tôi suy nghĩ. Sao trong đầu óc tôi chỉ nghĩ về Nam Phong vậy. Một năm tình cảm đó đã dày vò tôi, để tôi đau khổ. Tại sao tôi lại không quên được người đó chứ. Từng ngày tôi lớn dần. Dung mạo cũng có đôi chút thay đổi, Những người bạn đó họ thì sao. Họ có thay đổi dần đi dung mạo hay không? Nếu như vậy thì làm sao tôi tìm lại họ đây? Từng ngày cứ trôi, cứ trôi mãi nửa năm trôi qua. Tôi thấy trong mình như có vẻ háo hức mong chờ điều gì đó. Tôi đã sống một cuộc sống khác rồi ư? Nơi đây cuộc sống của tôi ngày càng tốt đẹp, và mọi thứ cũng như trở nên thân quen hơn. Cũng có thể tôi không muốn rời xa Mina nhưng tôi cũng rất muốn trở về Việt Nam. Tôi nói chuyện sắp về Việt Nam cho Mina nghe, bạn ấy rất buồn và tủi thân. Bạn ấy cũng là một người ít tiếp xúc với các bạn trong mới vì các bạn trong lớp rất sôi nổi nhưng Mina lại là một người ít nói, nhưng lại rất tốt bụng. Mina là một tiểu thư nhà giàu, khi nghe tôi nói bạn có đôi chút buồn rồi có chuyện gì đó đã làm bạn ấy vui lên. Mina không nói cho tôi biết mà chỉ nhắn một câu: "Hôm nào bạn đi về Việt Nam nhớ báo cho mình nhé!" Tôi đồng ý rồi cùng nhau tiếp tục học tập. Rồi thời gian trôi qua. Bây giờ tôi sắp là một học sinh lớp 12 rồi. Hôm nay Tổng kết năm học lớp 11 của tôi, và nó đã diễn ra rất tốt đẹp, tôi có hỏi bố rằng:

- "Hôm nay Tổng kết rồi, ngày mai bố mẹ cho con về Việt Nam được không?"

Bố suy nghĩ một hồi rồi vào phòng tìm quyển sách ghi lịch công tác ra xem rồi đáp lại tôi:

- "Ngày mai bố đi công tác ở Việt Nam có lẽ cũng sẽ về. Bố sẽ cho con về Việt Nam."

Tôi vui mừng reo lên. Chạy lên phòng lấy điện thoại nhắn tin cho Mina báo ngày mai tôi sẽ về Việt Nam. Đối với gia đình và Mina tôi tiếp xúc bằng tiếng Việt vì tôi không được thạo tiếng Anh Mina lại biết tiếng Việt, bố mẹ tôi thì khác rồi vì họ là công dân nước Việt. Tôi lấy vali gấp quần áo cho chuyến đi ngày mai. Ngày mai tôi có thể gặp lại bạn của tôi rồi. Tôi cũng đang phân vân vì sao Mina lại muốn tôi báo ngày tôi về cho bạn ấy liên qua nhà Mina thì thấy Mina cũng đang hí hục gấp quần áo tôi hỏi:

- "Mina gấp quần áo đi đâu vậy?"

__ "Mình sẽ cùng bạn về Việt Nam trong đợt hè này. Hết hè mình sẽ trở lại và tiếp tục ở đây sinh sống. Mình nghĩ như vậy có được không?" Mina trả lời tôi.

Tôi bất ngờ ôm trằm Mina tôi nói:

- "Được đương nhiên là được rồi."

Tôi cùng Mina đi mua chút quà về cho mọi người ở Việt Nam. Thật là vui khi tôi được trở về.

Sáng sớm tôi cùng bố và Mina ra sân bay mua vé về Việt Nam. Đến nơi ngôi trường đó vẫn còn. Còn đường đó cũng không có gì thay đổi. Tôi và Mina

đến trường thăm những người bạn năm đó. Họ ở nơi đâu ở lớp nào. Tôi đang tìm phòng học của lớp họ thì từ các lớp vọng ra tiếng ồ bảo chúng tôi là học sinh mới. Thầy hiệu trưởng bước từ trong phòng ra hỏi:

- "Hai em là học sinh mới sao."

Tôi trả lời:

- "Em thì có thể còn bạn này thì không đâu ạ."

Thầy nhìn chúng tôi cười nói:

- "Có phải em đang cần tìm một lớp học nào đó trong trường phải không?."

Tôi gật đầu thầy hỏi tiếp:

- "Em tìm lớp nào thầy chỉ cho. Nhưng là giờ nghỉ trưa thầy mời cho em vào trường như vậy đó."

Tôi đáp:

- "Cảm ơn thầy cho em vào trường, em muốn tìm khối lớp 11 ạ."

Thầy hiệu trưởng dẫn tôi và Mina lên lớp 11A1 tôi thưa với thầy:

- "Cảm ơn thầy e sẽ tự tìm từng lớp được ạ."

Thầy gật đầu rồi trở về văn phòng hiệu bộ. Mina giặt nhẹ tay áo tôi nói nhỏ:

- "Mình ngại quá."

Tôi cũng hơi ngượng ngờ rồi đáp lại:

- "Mình cũng thế nhưng mình phải tìm được bạn mình."

Tôi bước vào lớp 11A1 hỏi:

- "Cho mình hỏi lớp có bạn nào tên Đạt, Phong, Nam, Quyên, Chi bộ 5 tiểu sử không?"

Rút lui 5 người ở một tổ đứng dậy nói:

- "Chúng mình là bộ 5 tiểu sử, mà sao bạn biết tụi mình là bộ 5 tiểu sử vậy?"

Tôi chưa kịp trả lời chạy xuống ôm trâm Quyên và Chi. Đạt, Nam, Phong nói:

- "Nhỏ này là ai mà sao ôm lấy hai người kia vậy trời?"

Tôi buông tay đứng trước lớp nói:

- "Mọi người thật sự đã quên mình. Nếu quên thì mình xin giới thiệu lại. Mình tên Bạch Khả Hân. Mong mọi người hãy nhớ lại. Còn bên cạnh mình là Mina bạn học bên Mĩ của mình."

Cả lớp trầm trồ rồ lên. "Bạch Hân về rồi. Bộ tiểu sử bước lên nói:

- "Đúng là Bạch Khả Hân của ngày xưa đã trở về."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Tôi nhìn tất cả mọi người cười, đáp:

- "Đúng, mình đã trở về."

Trước tôi là những người bạn thân quen đó sao, có lẽ khi tôi ra đi họ sinh sống rất tốt. Tôi không biết Phong còn giận tôi về chuyện đó hay không? Tôi bình thần cười nói với các học sinh trong lớp. Thế là bộ 6 tiểu sử có lẽ đã đủ. Ngày mai là ngày tổng kết của trường. Tôi cùng Mina đi dạo trên phố cho Mina quen đường nhưng không ngờ bạn ấy lại có thể biết hết mọi ngõ ngách ở đây, tôi thấy lại liên hồi:

- "Mina sao bạn biết rõ về mọi ngõ phố ở đây đến thế?"

Mina nhìn tôi trả lời:

- "Nói thật với Hân thì mình là người Việt Nam mình đã từng thăm quan nơi đây rất nhiều lần. Mọi thứ ở đây vẫn không hề thay đổi dù chỉ một nét nhỏ sau 4 năm qua Mĩ sinh sống, bây giờ mình mới có thể trở về thăm lại miền quê thân thương này của mình."

Tôi ngạc nhiên đáp lại:

- "Mọi chuyện là thật sao. Mà sao Mina lại ra đi vậy?"

Mina nhìn tôi buồn bã trả lời:

- "Mình...Mình. Nói thật khi kể ra đó là một câu chuyện đau khổ. Tám năm trước kia mình là một học sinh Tiểu học, có bố, mẹ rồi một ngày. Bố mình đi làm về bị đau tim rồi qua đời. Từ đó mình là một cô bé mồ côi cha. Chỉ còn lại mẹ mình. Mẹ là một người phụ nữ mà phải giúp bố cai quản một công ty lớn. Một nhọc bao nhiêu mẹ mình phải gánh chịu hết. Mẹ mình đã cố gắng thể hiện là một người con gái mạnh mẽ nhưng cái sự đau thương khi bố qua đời vẫn đè mẹ bao đêm khóc trong đau khổ. Những đêm nhìn mẹ khóc mình cũng không thể che dấu đi cảm xúc của bản thân đành đóng cửa trong căn phòng tối một mình khóc trong đêm. Mẹ mình tay phải cho cơ ngơi của gia đình, chỉ còn lại tay trái để lo cho mình. Mẹ mình đã quá mệt nhọc cho việc công ty mình thì cũng có thể cùng chị Linh người giúp việc nhà làm những công việc vặt vãnh trong gia đình mà thôi. Rồi một ngày mẹ đưa mình sang Mĩ sinh sống. Mình không biết tối ngày mẹ đi đâu mà chưa buổi tối nào mẹ về sớm cùng mình ăn cơm. Mình buồn lắm, không ngờ rồi một ngày mẹ chỉ ở nhà ở bên cạnh mình mãi. Đưa mình đi chơi khắp nơi, tối về nhà mẹ mình nói mẹ bị ung thư máu. Mình đứng hình trước câu nói của người mẹ đã mang nặng, đẻ đau cho mình trào đời. Rồi mẹ cũng bỏ mình mà ra đi. Cái cơ ngơi đó được tay của dì Huệ mình giữ hộ. Dì Huệ là một người tốt. Bao nhiêu năm nay ai cũng nghĩ là mình được sống cùng bố mẹ nhưng không phải đâu, mình sống với dì ruột của mình. Dì Huệ chẳng khác người mẹ đẻ ra mình. Hân ơi! Mình là một cô bé mồ côi cha mẹ. Mình buồn lắm. Lần trước Sani là người bạn thân của mình khi biết bố mẹ mình qua đời bạn ấy khi bị mình nói mình là con bé mồ côi. Mình không ngờ bạn bè thân nhau mà bạn ấy lại khinh bỉ mình như thế."

Nói xong, Mina quay úp vào người tôi khóc. Tôi cảm động trước những lời nói từ trong đáy lòng của người bạn này. Nước mắt tôi đã tuôn trào theo từng lời nói của Mina. Trên thế gian tôi nghĩ chỉ có tình cảm mới đáng thương chứ. Nhưng tôi lại không thể nghĩ ra được rằng: "Không phải chỉ tình yêu mới đau khổ, mà còn tình thân của gia đình, tình thân của cha và mẹ." Thật tội nghiệp cho người bạn tôi quen. Tôi hỏi Mina:

- "Tên Việt của bạn là gì vậy? Bạn hãy xin dì Huệ ở lại cùng học tập với mình."

Mina dằn giữa nước mắt đau thương trả lời tôi:

- "Tên Việt của mình là Hoàng Bảo Anh. Khi sang Mĩ dì Huệ muốn mình quên đi kí ức nên gọi mình là Mina. Mà sao Hân không bỏ mình không khinh bỉ mình như Sani vậy?"

__ "Bạn không được nghĩ như vậy. Sani nghĩ như vậy là một chuyện sai lầm. Trước mắt mình không phải là một cô bé yếu đuối vì mồ côi cha mẹ mà nắn lòng, bạn làm rất tốt và hãy cố gắng phấn đấu đi lên để mọi người thấy bạn mạnh mẽ như thế nào. Sani có bố, mẹ sao bạn ấy không có sự phấn đấu sự tiến bộ mà chỉ suốt ngày ăn chơi lêu lổng." Tôi an ủi, cho Bảo Anh vui bớt đi cái nỗi buồn đau khổ mà bạn đã trải qua trong bao năm qua.

Bảo Anh lau đi dòng nước mắt dằn giữa trên má nói:

- "Mình thật sự có một người bạn tốt. Ngày mai mình sẽ về Mĩ xin dì Huệ sang đây cùng Hân phấn đấu đi lên, được chứ."

Tôi nhìn Bảo Anh cười nói:

- "Ừ! Mình sẽ cùng các bạn trong trường đang rộng rãi tay đón bạn."

Tôi cùng Bảo Anh về nhà chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai.

Sáng sớm tôi đưa Bảo Anh ra sân bay rồi chỉ mình cô bạn bé nhỏ của tôi trở về Mĩ.

Trên đường về nhà tôi gặp Phong đang một mình trên con đường rộng lớn trở về nhà. Phong vẫy tôi, tôi chạy lại hỏi:

- "Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ hai năm qua Phong vẫn không tha thứ cho Hân hay sao?"

Phong nhìn tôi đáp:

- "Tôi thật sự xin lỗi vì chuyện năm xưa đã không đối đáp tình cảm của Hân. Tôi đã rất ân hận khi nhìn Hân ra đi trước mặt tôi, tôi xin lỗi xin lỗi rất nhiều. Hãy cho tôi hỏi Hân một câu duy nhất và Hân hãy trả lời thật lòng có được không?"

Tôi hơi ngượng, gật đầu đồng ý Phong hỏi:

- "Hai năm qua Hân đã lần nào nhớ về tôi hay chưa, đối với Hân tôi còn là gì của Hân hay không?"

Tôi ghen ngào trước câu hỏi của Phong. Câu hỏi đó đã làm tôi không còn một thứ gì trong đầu. Mà thật ra Phong hỏi như thế là có ý gì. Tôi trả lời:

- "Tôi ... Tôi. Mà tại sao Phong lại hỏi như vậy."

Phong trả lời lại tôi:

- "Hân không cần biết lý do hãy trả lời câu hỏi đó đi."

Tôi ngượng từng lời đáp:

- "Phong... Phong đã làm tôi tổn thương rất nhiều. Phong biết không bao nhiêu năm qua tôi chỉ suy nghĩ và hình bóng của Phong đã làm tôi đau khổ trong những năm tôi bên Mĩ. Bây giờ Phong còn muốn tôi phải đau đầu thêm nữa hay sao."

Phong tuyệt vọng trước câu nói của tôi thì phải. Với Phong của hiện tại và Phong của ngày xưa nói có lẽ đã khác xa nhau. Tôi không nghĩ bây giờ Phong lại mềm lòng như vậy. Phong tự mình giật tay tôi ôm trầm lấy tôi và nói:

- "Phong không cố ý chà đạp lên tình cảm của Hân năm đó. Xin lỗi từ nay Hân có thể bên cạnh Phong được hay không? Phong không muốn một lần nào nữa nhìn thấy Hân đau khổ đâu. Khi Hân ra đi Phong rất buồn, rất ân hận. Phong biết Hân đã rất đau khổ nhưng Phong, Phong cũng đau khổ rất nhiều chứ đâu vui. Nhiều lúc Phong nghĩ đó là sự trừng phạt thích đáng mà ông trời đã dành cho Phong vì đã phụ bạc đi tâm lòng Hân dành cho mình. Hãy ở bên cạnh Phong để Phong che trời bảo vệ cho Hân có được không?"

Tôi phân vân suy nghĩ rồi đáp:

- "Xin lỗi Hân không thể trả lời câu hỏi này của Phong được. Xin Phong hãy buông tay ra bây giờ Hân phải về soạn hồ sơ xin học nữa."

Phong từ từ buông tay. Tôi trở về nhà, không biết Bảo Anh xin đi Huệ sang đây học như thế nào nữa. Tôi bây giờ lại ở nhà một mình. Bỏ lại trở về Mĩ từ chiều qua.

Sáng sớm hôm sau. Mới sáng sớm đã có tiếng kêu cửa. Mới thức, vội quá đầu chưa kịp chải, tôi chạy vội xuống nhà mở cửa. Tôi không ngờ trước mắt tôi là Bảo Anh cô ấy đã trở về. Tôi vui mừng nói với bạn ấy:

- "Bạn đưa đồ lên nhà đi rồi thông báo cho mình kết quả nha."

Bảo Anh gật đầu. Tôi đưa Bảo Anh lên nhà cất đồ rồi Bảo Anh nói với tôi:

- "Hân ơi mình xin lỗi Hân rất nhiều."

Với tâm trạng vui mừng tưởng Bảo Anh được học ở đây với tôi. Nghe xong câu nói tôi tuyệt vọng. Bảo Anh nói tiếp:

- "Từ nay mình sẽ làm phiền Hân nhiều rồi. Mình sẽ ở lại đây cùng Hân thi đua học tập."

Tôi vui mừng không tả xiết. Thông báo liền cho bộ 5 tiểu sử. Họ cùng nhau đến nhà tôi, tôi ra ngoài mở cửa, Quyên hỏi:

- "Gi vậy bạn, chuyện gì mà gọi cho bọn tôi sớm vậy?"

Tôi trả lời:

- "Mọi người có chấp nhận Mina là bạn mới và cho bạn ấy vào nhóm ta hay không?"

Chi đáp:

- "Cái bạn mà lần trước cùng vào trường với Hân phải không?"

Tôi đáp lại:

- "Đúng rồi!"

Bảo bước từ trong nhà ra chào mọi người. Năm người làm quen với nhau. Hết một ngày nghỉ Phong cất giọng nói:

- "Chúng tớ sẽ cho Bảo Anh vào nhóm. Và Bảo Anh, bạn ấy cũng là sẽ người bạn mới của chúng ta và của cả tập thể lớp."

Tôi cùng 6 người còn lại rô lên vui mừng chào đón người bạn mới của lớp của nhóm. Tôi mong sao sự phấn đầu đi lên của Bảo Anh sẽ vượt trội hơn nhiều so với ở Mĩ.

Phong giật nhẹ tay tôi nói thâm vào tai:

- "Tối đi ăn tối với tôi được không?"

Tôi suy nghĩ một hồi trả lời:

- "Được thôi!"

Phong nhìn tôi cười với nụ cười năm đó, nụ cười đã hút hồn bao cô gái và cũng làm tôi nảy sinh tình cảm đối với Phong. Tôi đỏ mặt quay sang nơi khác.

Quyên nói lớn:

- "Nhân dịp này tôi nay đi ăn tối chào mừng người bạn mới được không?"

Tôi không nghĩ lại cùng đồng thanh với Phong:

- "Tối nay tôi có hẹn rồi."

Quyên hỏi tôi:

- "Hẹn với ai?"

Tôi ngượng lẩm nói ra chắc ai cũng nghĩ tôi với Phong đang yêu đây. Tôi khấn khoảng trả lời:

- "Bạn của tôi. Mọi người đi vui về nhớ mang đồ ăn về cho người ta nha."

Mọi người vui vẻ chào nhau rồi từng người ra về.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tối đến khi Bảo Anh cùng các bạn trong nhóm của tôi đi ăn. Họ vừa đi khuất cũng đúng lúc Phong đến gọi tôi đi. Tôi cùng Phong đi bộ trên con phố nhỏ. Tôi không hiểu sao khi ở bên cạnh Phong tôi lại có một cảm giác lạ đến thế. Cảm giác hạnh phúc pha lẫn với sự ngượng ngùng. Đi trên phố Phong hỏi:

- "Bây giờ Hân có thể trả lời câu hỏi của Phong không?"

Phong nhắc tôi mới nhớ đến câu hỏi đó. Mấy ngày hôm nay tôi không suy nghĩ gì về chuyện đó và xem như chỉ là những lời nói gió thoảng mây bay. Sao Phong lại có thể nhớ đến thế được chứ. Tôi trả lời Phong với vẻ ấp úng:

- "Tôi... Tôi... Tôi Không biết phải làm thế nào nữa. Trước Phong tôi không nghĩ tôi lại là người Phong quan tâm, và chấp nhận chăm sóc tôi. Phong đang làm khó tôi thật đó. Phong, chúng ta đang còn là học sinh, Hân không nghĩ ta lại bỏ bê chuyện học hành để mà theo đuổi tình yêu được. Hãy đợi và chờ Hân có được không?"

Phong nhìn tôi trả lời:

- "Hân suy nghĩ như vậy sao? Chúng ta đang còn học là sự thật. Nhưng khi yêu thì chuyện học chúng ta cũng sẽ không bỏ bê đi nó có được hay không? Đối với Phong lúc nào Phong cũng sẽ chờ sẽ đợi người Phong từng yêu. Chưa biết chuyện tình yêu của đôi ta nó sẽ như thế nào nhưng Hân có biết, cái sự đau khổ trong hai năm qua Phong đã chịu đựng nó mãi rồi Phong cũng không biết mình sẽ chịu đựng sự đau đớn đó thêm được bao nhiêu nữa."

Tôi quay mặt đi không dám nhìn thẳng vào mắt Phong. Tự nhủ mình:

Sự dẫn dắt đó sao nó cứ đeo đuổi và giày vò bản thân tôi thế này. Không thể nào bao nhiêu năm nay mình đã đau khổ vì cậu ta. Bao nhiêu cô gái đẹp ở bên cậu ta. Lỡ sau này rồi một ngày cậu ta bỏ mình ra đi thì sao.? Mình có nên chấp nhận không đây?

Sự phân vân trước mắt của tôi. Tôi lăm ngơ lạng lẽ bước tiếp trên con phố nhỏ đó. Phong bước theo với khuôn mặt buồn rầu. Phong bỗng hỏi tôi:

- "Bây giờ đi ăn gì được?"

Tôi trả lời:

- "Giờ mà đi ăn đồ ăn nhanh thì về chắc bụng không tiêu hóa nổi hay bây giờ đi ăn kem đi."

Phong đồng ý. Cậu ấy đưa tôi đến một quán kem gần đó. Bước vào với cảnh sắc, sự trang trí của quán rất phong nhã, không khoa trương cầu kì cho lắm. Không những thế những cốc kem được bày trí đẹp, phong phú. Phong hỏi tôi:

- "Quán này Hân thấy thế nào?"

Tôi suy nghĩ nói:

- "Đẹp đó, trang trí không cầu kì khoa trương. Mình thích lắm!"

Nói xong Phong ưng ý gật đầu. Tôi đang ăn không biết Phong lấy kem từ đâu quẹt vào mặt tôi làm lem lem kem trên mặt. Phong nói:

- "Để Phong chụp ảnh cho 5 người kia xem nha."

Tôi sợ bị truêu nên không muốn cho Phong chụp liền lấy tay che mặt lại. Lấy khăn giấy lau hết kem trên mặt. Phong trả tiền rồi chúng tôi cùng nhau ra công viên dạo. Hình như lúc tôi ăn kem Phong đã lấy điện thoại chụp lên tôi vài kiểu. Phong cất nhỏ ghép chung hình với nhóm rồi làm hình nền điện thoại đưa cho tôi xem. Phong hỏi:

- "Đẹp không?"

Tôi ngỡ ngàng thấy ảnh mình đang ăn kem được Phong làm hình nền. Tôi không muốn chạy theo Phong đòi điện thoại để xóa ảnh. Chạy mãi, sao cậu ấy chạy nhanh thế! Không biết chạy đi đâu rồi nữa. Tôi chón lên sau gốc cây ở công viên đi theo đường cậu ta chạy. Thì ra Phong chạy đến bên hồ nước. Không biết cậu ấy giữ hình mình làm gì. Tôi chạy lại gần vịn vai nói:

- "Bắt được rồi nhá. Mà sao bỏ Hân ở chỗ tôi thế được chứ. Không thèm để ý Phong nữa."

Nói rút lui chuông điện thoại tôi rung. Thì ra là Phong gửi hình cho tôi. Cậu ấy làm hình của tôi thành con mèo thật rồi. Phong nói:

- "Đẹp chưa, bắt được Phong thì Phong cho Hân xóa hình đó, không bắt được thì còn lâu nha."

Tôi vốn chạy yếu có lẽ được ai đâu mà còn đòi lừa Phong. Được một đoạn một quá tôi bỏ kệ không lừa nữa. Rồi một mình ra bãi cỏ ngồi, nhìn lên bầu trời chỉ trắng và sao dưới nền trời đen ngịt. Tôi tự nghĩ: * Bảo Anh đâu xấu xa gì mà sao ông trời lại cho bạn ấy phải mồ côi bố, mẹ như vậy. Có lẽ tôi vẫn sung sướng hơn Bảo Anh gấp nhiều lần, vì tôi có bố, có mẹ. Cuộc đời của con người bất hạnh về nhiều mặt như vậy sao? Tôi lo sợ cái sự khốn khổ của bao nhiêu người trên thế gian cứ mãi dài dài không ngớt. * Vừa suy nghĩ xong. Tôi mới sực nhớ đã muộn rồi mà mình chưa về chắc những người kia đã về đến nhà lâu rồi. Quay sang Phong ngồi bên cạnh từ khi nào tôi giật nảy mình, tim như muốn nhảy ra ngoài. Mặt xanh nhợt vì hoảng. Tôi nói:

- "Phong ngồi đó cũng phải nói người ta một tiếng gì đó chứ."

Phong đáp lại:

- "Phong gọi Hân này giờ Hân có phản ứng đâu. Thấy suy nghĩ trầm tư qua không giám gọi nữa."

Tôi lại hiểu nhầm Phong rồi, tôi đáp:

- "Ừ thì... Xin lỗi tôi không nghe."

Phong cười nói:

- "Nói thế mà cũng tin tôi mới ngồi xuống mà."

Tôi bực mình với cái thái độ bỏ về. Trên đường về nhà tôi đi bước nào Phong theo sau bước đó. Không ngờ đến nhà Bảo Anh vẫn chưa về. Tôi mở cửa rồi vội đóng và chỉ nói với Phong một câu:

- "Phong lèo nhèo quá đi về đi"

Rồi bỏ vào nhà. Lúc đó Phong cũng về luôn. Vừa thay đồ xong xuống nhà xem tivi thì Phong nhắn tin cho tôi:

_ * Đang làm gì thế sao nhốt người ta ở ngoài vậy.*

- * Không làm gì hết đừng nhắn nữa đi về đi.*

Cắt câu tôi khóa máy. Lúc đó Bảo Anh cũng trở về. Bảo Anh hỏi:

- "Đi chơi vui không mà về sớm vậy?"

Tôi buồn bã trả lời:

- " Vui cũng có, mà buồn cũng có. Còn Bảo Anh, Bảo Anh đi có vui không?"

Bảo Anh cười, có vẻ rất vui trả lời:

- " Có, vui lắm! Đây là kỉ niệm mới nhất của mình ở Việt đó."

Tôi cùng Bảo Anh vui vẻ nói chuyện. Bảo Anh mượn điện thoại tôi để nhắn tin cho Quyên tôi đồng ý. Mà cũng không để ý gì đến chuyện của Phong, rồi đưa điện thoại cho Bảo Anh. Mờ mảy Bảo Anh nói lớn:

- " Ai nhắn tin mà nhiều tin nhắn vậy?"

Tôi sực nhớ, giật vội điện thoại từ tay Bảo Anh, nói:

- " Tin nhắn của bạn mình bạn đừng xem " Bạn cần điện thoại gấp thì giờ mình với bạn cùng đi mua điện thoại được chứ."

Bảo Anh nhìn tôi trả lời:

- " Không gấp lắm ngày mai mua cũng được."

Tôi mỉm cười gật đầu rồi lên phong đi ngủ.

Sáng mai là những ngày hè của năm học này. Tôi vui vẻ cùng Bảo Anh đi mua sắm đồ đạc. Những bộ váy, những chiếc quần, những chiếc áo của tôi đều được Bảo Anh lựa chọn tỉ mỉ. Từng kích cỡ đều vừa như in. Tôi đưa Bảo Anh đi mua điện thoại tôi nghĩ Bảo Anh thích những thứ đồ ngộ nghĩnh nên đã mua tặng bạn ý một chiếc vỏ điện thoại hình chú mèo rất đẹp. Bảo Anh nói với tôi:

- " Mình rất thích những món quà bạn mua, mình nên tặng gì cho bạn được nhỉ?"

Tôi mỉm cười, Bảo Anh cúi xuống chọn quà. Phong không biết từ đâu ra bỗng đứng trước mặt Bảo Anh dơ ra một con thú bông dễ thương lắm, Phong nói:

- " Tặng quà này nè."

Bảo Anh ngơ ngác ngược lên nhìn Phong. Bảo Anh hỏi:

- " Bạn biết, tặng quà cho ai không?"

Phong cười điệu cười đó với Bảo Anh rồi đáp:

- " Biết chứ sao không. Là Hân chứ gì? Bạn không tặng quà này thì mình tặng Hân."

Phong đưa con gấu bông đó cho tôi nói:

- " Tặng Hân."

Tôi không nghĩ Phong lại tặng con thú bông này cho tôi. Tôi nghĩ là tặng cho người bạn mới chứ. Tôi ngơ ngác không biết làm thế nào. Phong chỉ đứng bên cạnh thúc tôi nhận con thú bông đó. Tôi nhận lời và trong đầu tôi bây giờ chỉ nghĩ.:

- " Phong đối với tôi là tình bạn hay...tình yêu...?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Thần thờ, Bảo Anh như đang hiểu nhầm chuyện gì đó về tôi, Bảo Anh nói nhỏ:- " Đây Hân với Phong đang hẹn hò hả?"

Tôi thốt, chối lời Bảo Anh:

- " Không phải đâu đừng hiểu nhầm nha."

Bảo Anh gật đầu nhưng vẻ đang còn nghi ngờ. Tôi kéo tay Bảo Anh về nhà, ngày mai cả nhóm rủ đi chơi ai cũng đồng ý như vui lắm.

Sáng sớm chưa kịp chuẩn bị gì thì đã thấy Quyên và Nam đến gọi đi. Tôi rất nghi hai người này, tưởng ngờ rủ cả nhóm đi đâu ai ngờ là ra biển, nơi năm xưa tôi cùng cả nhóm vui chơi cho ngày chia tay tôi qua Mĩ.

Đến nơi mọi chuyện như tốt đẹp. Cả nhóm vui đùa vui vẻ, Phương Quyên hỏi tôi:

- "Hân ơi! Phong với Hân bây giờ sao rồi?"

Tôi ngượng lờ:

- "Sao là như thế nào? Hân không hiểu."

Quyên quay sang nơi khác suy nghĩ một hồi rồi quay lại nói chuyện với tôi:

- "Chuyện tình cảm của hai người bây giờ thế nào rồi. Đã thành cặp chưa vậy."

Tôi cười rồi quay sang chỗ khác nói:

- "Chưa đâu."

Cuối cùng ngày vui về đầu tiên của những ngày hè cũng đã qua.

Một đêm dài cũng trôi qua một cách nhanh chóng. Sáng sớm chúng tôi đi học thêm để ôn thi vào lớp 12. Vào thư viện lấy sách tôi có cảm giác như có người đi theo tôi, khi quay lại thì vẫn không thấy ai. Tôi thần nhiên đi tiếp. Bước vào thư viện bỗng dưng cánh cửa thư viện đóng lại đột ngột. Tôi lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra không nữa đây. Một lúc sau, một cô bé lớp dưới bước vào, tay cầm dao găm nói:

- "Chị ngoan ngoãn nghe lời tôi thì không sao, chứ đừng cản tôi nếu cản thì không yên được đâu."

Tôi sợ tái mặt gật đầu nghe theo. Cô bé đó hình như là con nhà quan chức gì đó. Cô bé đó đến gần cầm dây trói tay tôi lại rồi đưa đến một nhà kho gần trường. Cô bé ấy nói với tôi:

- "Chị biết vì sao tôi lại bắt chị và đưa chị đến đây không?"

Tôi lắc đầu không biết chuyện gì. Cô bé đó nói tiếp:

- "Do chị, tại chị đã dành anh Phong của tôi, chị cướp đi người tôi yêu. Chị đi sang Mĩ sao chị không đi luôn còn quay về làm gì nữa. Hãy buông bỏ anh Phong và chúc chúng tôi hạnh phúc đi."

Tôi buồn trước câu nói của em bé lớp dưới. Hai hàng mi rơi từng giọt trên má, tôi đáp lại cô bé:

- "Chị xin lỗi, nhưng chị với anh Phong yêu nhau là sự thật, chị đã từng nghĩ có bao cô gái theo đuổi Phong nhưng Phong là người chị yêu, chị không bao giờ buông bỏ Phong. Xin em hãy thả chị ra được không?"

Cô bé trở nên buồn hẳn đi trước câu nói của tôi. Cô bé đáp:

- "Chị yêu anh Phong nhưng em vậy cũng yêu anh ấy mà. Chị biết em đau khổ lắm khi thấy hai người cùng nhau vui đùa hay không? Em chỉ muốn khóc khi chị đi Mĩ em cũng thân thiết với anh Phong sao trái tim của anh ấy vẫn không dành cho em mà chỉ chờ đợi chị vậy?"

Cô bé nói như trong lòng tràn chề sự đau khổ, tôi cảm thấy mình đã phạm lỗi khi nói ra những lời đó. Tôi yêu Phong Phong cũng yêu tôi nhưng chúng tôi đến với nhau thật sự có ý nghĩa hay không? Tình yêu của đời người thật buồn cười. Lúc đau vẫn đau, lúc vui vẫn vui, lúc hạnh phúc vẫn hạnh phúc, có bao giờ chung một tâm trạng. Cô bé ấy thật sự vì Phong mà đau khổ như vậy sao. Đang suy nghĩ cô bé nói:

- "Em biết tình cảm của hai người dành cho nhau rất nhiều, em có chờ đợi anh Phong bao nhiêu ngày nữa cũng sẽ không bao giờ đợi được. Em sẽ bỏ cuộc, chị hãy trở về đi."

Nói xong cô bé thả dây rồi bảo tôi trở về. Nhìn ánh mắt buồn bã của cô học trò lớp 11 tôi buồn lắm. Tôi hỏi cô bé:

- "Em tên gì?"

Cô bé nhìn tôi trả lời:

- "Em tên Ly. Còn chị tên Hân phải không?"

Tôi trả lời:

- "Ừ phải. Chị đi học đây e đưa chị ra trường đi."

Cô bé gạt đầu rồi đưa tôi ra trường vừa bước tới cửa của căn phòng tôi gặp Phong, Đạt, Nam, Bảo Anh, Linh Chi, Phương Quyên, Phong đáp:

"Tôi nghe hết tất cả chuyện của hai người rồi."

Nói xong Phong gạt tay tôi kéo sang chỗ Đạt, Nam, Bảo Anh, Linh Chi, Phương Quyên, Phong nói tiếp:

"Bé Ly sao em mới tí tuổi mà lại làm như vậy với một chị lớp trên chứ. Con gái gì mà kiêu đó vậy."

Bé Ly buồn bã quỳ gối ngay trước mặt chúng tôi nói:

"Em xin lỗi em không có ý đâu, anh Phong xin anh tha lỗi cho em đó chỉ là do em...em..."

Tôi chạy lại đứng che lấp đi bé Ly rồi ngắt ngang lời:

"Lý không có lỗi, Phong đừng chửi người ta nữa."

Nói xong tôi quay lại đỡ Ly đứng dậy và nói nhỏ:

"Em đúng thật là. Thấy chưa thôi về nhà đi."

Bé Lý nhìn tôi rồi nói:

"Anh Phong có trách chị không?"

Tôi trả lời:

"Không đâu, em cứ về đi."

Rồi bé Ly nghe lời tôi trở về. Phương Quyên quay sang hỏi tôi:

"Hân có làm sao không?"

Tôi chưa kịp nói gì Phong đáp ngay:

"Hân nhớ những lời hôm nay Hân nói với con bé Lý kia nhé!"

Tôi ngượng lờ đi mặt không biết nói gì. Tôi và Phong nhìn nhau, Phong cười với tôi điệu cười đó. Tôi kéo tay Quyên đi về trường. Quyên hỏi:

"Quyên cũng nghe đó nha, Hân không chối được rồi."

Tôi ngại nhất là bị các bạn trong lớp nói về mình. Trong cả buổi học tôi không nói chuyện với ai dù chỉ một câu. Khi vào lớp sau giờ ra chơi tôi thấy trên bàn mình có mảnh giấy nhỏ, mảnh giấy ghi * Tôi đi ăn kem với Phong đi *

Tôi quay xuống nhìn Phong rồi nói:

"Không đi đâu hết ở nhà."

Phong từ bàn sau nói:

"Đi đi, giận Phong hả."

Tôi làm lơ như không nghe thấy gì.

Hết buổi học khi ra về tôi về thật sớm. Sang tuần được nghỉ, Bảo Anh lại trở về Mỹ thăm ra đình. Chiều hôm đó tôi đưa Bảo Anh ra sân bay, cô bạn lại trở về Mỹ nguyên một tuần tôi ở một mình. Tối đến Phong gọi cho tôi hơn 5 cuộc không cuộc nào tôi mở máy nghe. Đúng 20:00 tối Phong đến nhà tôi vẫn là gọi đi ăn kem tôi nói:

"Tôi không đi đâu có đi thì đi một mình đi."

Vừa dứt lời thì Đạt, Nam, Linh Chi, Phương Quyên đến thấy Phong họ liền hỏi:

"Hai người định đi đâu à?"

Tôi chối nói:

"Không phải đâu. Thôi hay hôm nay ta đi ăn kem ở đâu đó đi."

Cả nhóm hào hứng, tôi nói tiếp:

- " Phong cho ý kiến đi ăn ở đâu đi."

Phong suy nghĩ nói:

- " AAAAAA.... Tôi biết đi đâu rồi."

Cả nhóm đồng thanh:

- " Đi đâu."

Phong đáp lại:

- " Hay nhò, vừa nãy bảo đi ăn kem đó còn gì."

Phong lại nói xuôi bọn tôi 2 cô bạn cận vệ đứng cạnh Phong ngồi yên trên xe như tượng. Tôi vội vào thay đồ rồi cùng nhau đi. Thay đồ xong tôi ra cửa đứng suy nghĩ, nói:

- " Đường nào cũng có một cặp nam nữ phải chờ nhau đi. Thôi ba người chờ bọn tôi đi. Vừa hết câu Phong ra ý nói tôi lên xe Phong. Tôi ngoan ngoãn nghe theo, Phương quỳ lên xe Hải Nam còn lại Linh Chi cô ấy đành lên xe Đạt. Tôi nói:

- " Buổi tối đi xe điện lượn trên đường thê này vui ghê ta. Đến một con phố rộng, Phong tấp xe vào một quán kem và nói:

- " Ăn kem đây đi."

Cả nhóm đồng ý. Bước vào đúng thật là một quán kem trên phố, trang trí thật sang trọng. Những bức tranh treo đều là tranh sơn mài.

Hôm nay thật là vui. Phong, Đạt, Nam ngồi tụ tập chung một ghế tôi sợ là Phong lại bày trò nghịch đùa bọn tôi, phân vân một hồi tôi quát:

- " Ông Nam, ông Đạt qua ghế này ngồi, để ông Phong một mình ngồi đó."

Nam, Đạt cãi lại:

- " Tôi không qua."

Tôi hỏi:

- " Làm sao không qua? Nếu không qua thì mỗi người ngồi một nơi. Hải Nam ngồi bên cạnh ghế Phương Quỳên. Còn Đạt thì ngồi cạnh ghế Chi, Phong thì ngồi yên đó. Ba người đừng có mà bày trò lung tung nghe chưa."

Nghe xong mọi người ngoan ngoãn làm theo. Đạt nói:

- " Đúng là khó tính, lúc nào quát người cũng được."

Tôi ghe thấy đứng phắt lên nhìn Đạt, tôi nói:

- " Nói luyên thuyên gì đấy anh bạn."

Đạt vội nói:

- " Không nói gì cả, nhưng nói thêm, cũng có lúc hiền lành, dễ thương. Được chưa đồ khó tính."

Đạt cười với tôi như muốn gây sự. Phong Phương Quỳên đứng lên chen ngang. Phong nói với Đạt:

- " Chú mày thích gì hả?"

Đạt nói:

- " Đi ăn kem thì phải thích ăn kem chứ."

Phong gạt đầu, nói tiếp:

- " Biết thế thì tốt. Ngồi xuống đi."

Phong, Đạt ngồi xuống. Buổi vui chơi hôm nay thật vui. Ăn kem xong mọi người kéo hết về nhà tôi, về nhà ai nấy vui vẻ còn cười đùa đến khuya. Tôi nói:

- " Muộn rồi hay mọi người ngủ lại đây đi."

Phuong Quyên đáp:

-" Có được không?"

Tôi gật đầu. Quyên nói tiếp:

-" Thế để tôi gọi về cho bố mẹ đã. Từng tiếng nhao nhao." Tôi gọi rồi" vang lên. Đêm đến Quyên, Chi ngủ chung phòng với tôi. Còn 3 người kia ngủ trong phòng học của tôi. Từng giờ trôi qua, sáng sớm đi học Phong cho cả lớp xem một thứ gì đó trong điện thoại, tôi xen lại xem thì là tấm hình hôm qua tôi đi ăn kem. Tôi suy nghĩ một mình." Sao Phong lại có được tấm hình đó. Hôm qua tôi đã để ý rất kĩ càng rồi mà." Nhìn kĩ lại thì là tấm hình của ngày hôm qua. Mà sao Phong lại có thể chụp được .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Buổi học hôm nay do lịch xếp bị sai Bảo Anh không kịp về nên chỉ mình tôi với cả lớp. Trong giờ tôi không thêm nói chuyện hỏi gì với ai trong lớp. Mọi người ai cũng đều bàn tán về tấm hình của tôi. Tôi không nghĩ Phong lại làm như vậy đối với tôi. Hết tiết 3, cô giáo bên hội từ thiện của trường thông báo cho tôi và đưa tôi hơn 300 tờ giấy mời, cô nói:-" Ngày mai chúng ta có buổi đi từ thiện ở chùa cho các trẻ em mồ côi ở đó. Ngày mai cô yêu cầu em thông báo với mọi người phải có những món quà đến thăm chùa và làm kỉ niệm cho các em nhỏ. Con 300 tờ giấy mời này em hãy gửi cho các bạn trong câu lạc bộ tình nguyện của trường nhé."

Tôi gật đầu và một mình mang đồng đồ đạc lên lớp. Mỗi lớp tôi đều bàn dao đầy đủ những học sinh trong câu lạc bộ, chỉ còn lại các học sinh trong lớp, tôi không muốn làm họ hiểu nhầm nên không biết phải làm sao. Nhân lúc mọi người chuẩn bị đi ăn trưa tôi lên bỏ các phiếu mời vào gầm bàn của các thành viên trong lớp. Cả nhóm cứ lặng lẽ đi ăn trưa mà không gọi tôi. Được nửa tiếng sau, Phong bước vào lớp tôi đang khần khoảng chạy đi mua đồ cho ngày mai. Phong hỏi:

-" Này Hân, đi đâu vậy?"

Tôi không thêm trả lời vẫn vậy bỏ đi. Đến sân trường gặp Linh Chi và Phuong Quyên. Chi hỏi:

-" Đi đâu vậy?"

Tôi đứng lại nhìn Linh Chi rồi trả lời:

-" Tớ đi mua đồ, cậu vào lớp xem giấy mời tớ để ở dưới gầm bàn rồi sẽ biết, tớ đi đây."

Nói xong tôi bỏ đi. Vừa bước được vài bước không hiểu sao tôi chóng mặt ngã quỵ xuống trước toàn trường. Thấy vậy Phong từ trong phòng chạy xuống bế bổng tôi lên đưa vào phòng y tế của trường. Được một lúc không tỉnh mọi người đưa tôi vào bệnh viện. Hai tiếng sau khi tỉnh dậy, từng học sinh của lớp đến hỏi thăm tôi. Phong hỏi:

-" Đỡ được chưa, làm gì mà để tụt huyết áp vậy? Có chuyện gì cũng phải chia sẻ cho bạn bè với chứ. Có phải mình Hân đưa hết tất cả giấy mời cho hơn 200 học sinh trong câu lạc bộ tình nguyện phải không?"

Mặt tôi lúc đó tái nhợt trả lời:

-" Ủ! Mọi người bỏ tôi hết cơ mà."

Cả nhóm tiến dần về phía tôi nói:

-" Có bỏ đâu."

Tôi mỉm cười nhưng trong người còn mệt nhọc.

Sáng mai, tôi đến tập họp trong hàng học sinh tình nguyện của trường. Cô giáo của câu lạc bộ gọi tôi lên nói:

-" Hai tuần nay đội trưởng câu lạc bộ nữ sinh tình nguyện của trường đã vắng mặt và có giấy xin phép chuyển trường. Em thay bạn đảm nhiệm chức vụ đội trưởng câu lạc bộ nữ sinh tình nguyện nhé."

Tôi đồng ý và sơ lược về tất cả đều là tôi và bạn đội trưởng của câu lạc bộ nam sinh trong trường cùng phổ biến. Nếu muốn không gây ra sự ý cãi nhau trong khi làm việc thì phải hòa đồng. Tôi vội vàng chạy sang phần vị trí phân đôi của học sinh tình nguyện nam sinh thì thấy Phong đang được thầy giáo

phụ trách của câu lạc bộ đang phổ biến về cách làm đội trưởng, cách phân chia công việc. Tôi như đứng hình, không biết học sinh toàn trường lại nghĩ tôi và Phong như thế nào khi cùng nhau làm việc và phổ biến công việc chung đây. Đội thầy phổ biến xong thì thấy Phong đi lại vị trí của nữ sinh, thấy tôi Phong liền hỏi:

- "Đội trưởng câu lạc bộ nữ sinh tình nguyện là ai Hân biết không?"

Tôi cùng hỏi lại Phong:

- "Đội trưởng câu lạc bộ nam sinh tình nguyện là ai Phong biết không?"

Nói xong Phong, tôi nhìn nhau. Phong nói:

- "Tôi hỏi trước."

Tôi gật đầu nói:

- "Hỏi đi."

Phong hỏi:

- "Đội trưởng câu lạc bộ nữ sinh tình nguyện là ai Hân biết không?"

Tôi trả lời:

- "Là tôi."

Phong hỏi tiếp:

- "Hân là đội trưởng câu lạc bộ nữ sinh tình nguyện của trường."

Tôi gật đầu hỏi lại Phong:

- "Thế Phong là đội trưởng câu lạc bộ nam sinh tình nguyện của trường."

Phong nói:

- "Tôi vừa được bàn giao lại công việc. Hân cũng vậy à?"

Tôi đáp:

- "Tôi cũng vừa được bàn giao lại."

Phong nói:

- "Thế ta phải làm việc chung rồi."

Tôi cùng Phong thảo luận rồi phổ biến lại cho các học sinh trong trường nghe.

Sáng mai, chúng tôi bắt đầu đến chùa. Với chức vụ đội trưởng nên tôi phải vào bếp chuẩn bị cơm cho các học sinh trong chùa. Mọi người đều mang những món quà đủ màu sắc mang tặng cho các trẻ em mồ côi ở chùa.

Buổi trưa khi ăn cơm xong chúng tôi có tổ chức các trò chơi ở chùa, nhưng các sư đã hoãn lại để tổ chức cắm trại sau chùa. Trong lúc mọi người ngủ trưa tôi cùng cả nhóm lên núi sau chùa chơi và thăm quan. Quang cảnh thật là thanh bình, tôi nghĩ nơi đây rất phù hợp cho việc tổ chức trại hè, thật là đẹp. Nam nói:

- "Chụp ảnh không?"

Cả nhóm đồng thanh:

- "Không có hứng thú."

Chỉ mình Phong nói một mình:

- "Được! Lấy làm kỉ niệm luôn."

Tôi nghe xong vội nói:

- "Lại thích dở trò chụp hình lên đứng không? Hôm nay để tôi chụp."

Tôi lừa Phong chạy xung quanh nhóm bạn. Phong vẫn không chịu đứng lại cho tôi chụp hình. Vừa chạy qua Nam giật tay tôi lại nói:

- "Xếp hàng vào tôi chụp nhanh lên."

Vừa nói Nam vừa níu tay đẩy tôi vào chỗ Chi và Quyên. Thấy thế Phong chạy đến chụp hình chúng tôi. Thật là vui cho cái tuổi này. Tình yêu cũng có, tình bạn thân thiết, không biết sau này mọi người sẽ như thế nào.

Chiều đến tôi cùng các tăng sư trong chùa quét dọn cổng chùa. Chùa thật yên tĩnh và trong lành. Nếu được sống ở đây một thời gian thì tốt biết mấy. Vừa nghĩ vậy Phong chạy vội ra nói với tôi:

- "Thầy giáo nói chúng ta phải ở lại đây giúp chùa hết tuần đó."

Tôi vui mừng reo lên:

- "Thật hả. Thế thì thật tốt"

Phong thờ dài nói:

- "Theo tớ vào xếp lại đồ đạc để chuẩn bị phòng cho học sinh đi. Còn xem ai không thể ở lại thì cho lên xe về hôm nay luôn."

Tôi gật đầu rồi nói với một tăng sư ở chùa:

- "A Di Đà Phật. Con lui trước."

Tăng niệm A Di Đà rồi tiếp tục quét. Phong dẫn tôi đến nơi nghỉ ngơi của chùa. Sơ lược về hai bên thì bên nữ sinh gồm 158 học sinh tình nguyện có 56 em không thể tham gia hết tuần, còn lại 102 học sinh có thể tham gia. Còn bên nam thì có 142 học sinh tình nguyện, về 12 học sinh còn lại 130 học sinh ở lại. Chiều tối 68 học sinh đã về với gia đình. Có lẽ ngày mai chúng tôi sẽ đi cắm trại hoặc thực hành hái thuốc.

Sáng sớm khi mới thức dậy. Từng tia nắng lọt qua khe cửa, những tiếng cộc cạch như có ai đang làm việc và chuẩn bị gì đó. Tôi bước ra thì thấy các tăng đã làm xong những công việc vặt của chùa, tôi ngạc nhiên nhìn xung quanh, mọi thứ như có phép màu. Tôi không nghĩ thoáng chớp đã xong. Tôi vào chuẩn bị đồ để lên núi, Phong, Chi, Đạt, Nam, Quyên đều đã chuẩn bị xong mọi việc, chúng tôi bắt đầu lên đường. Những cây thuốc thật đặc biệt. Nó có mùi vị, màu sắc thật đa dạng. Trên đường đi, bên dốc của sườn núi tôi suýt trượt chân. Phong kẻ bên giật ta kéo tôi trở lại. Tình cờ, ThoTho từ trong ba lô tôi rơi xuống vách núi, tôi vội theo ThoTho nên cũng trượt chân ngã xuống. Cả nhóm cùng các bạn men theo con đường nhỏ xuống dưới vách, đến một nơi thì thấy ThoTho nằm bên cạnh. Mặt mũi lấm lem xơ xước hết cả tay chân. Mọi người đỡ tôi về chùa, băng bó lại các vết xước rồi vào ăn cơm. Ngày mai là ngày cuối tuần. Đêm đến tôi cùng các học sinh soạn đồ để mai về cho sớm. Trở về, trong khi cất đồ đạc vào ba lô tôi như cất hết các buổi vui chơi đùa nghịch ở đây. Không biết khi nào có lịch sắp xếp cho buổi trại hè trên núi. Tôi hào hứng lắm.

Sáng sớm tôi dậy thật sớm nhìn lại quang cảnh nơi đây, nhìn mà thấy luyến. Tôi nói với Phong:

- "Từ nay Phong chở tôi lên đây nha."

Phong đáp lại:

- "Làm gì vậy?"

Tôi đáp:

- "Không có gì chỉ là lên đây ngắm cảnh thôi. Có được không?"

Phong gật đầu. Đến giờ xe du lịch của trường đến đưa chúng tôi về. Đến nhà tôi từng người nằm lăn ra nghỉ. Thật là vui khi chúng tôi được tham gia vào buổi từ thiện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Vừa về tới nhà bố mẹ gọi cho tôi báo hôm nay bố mẹ mới về Việt Nam kêu tôi dọn dẹp nhà cửa xem sinh sống một mình như thế nào. Tôi nghe xong giật nảy mình, lục vội những cô bạn dậy. Họ nghe xong câu nói của tôi, ngạc nhiên. Rồi vội cùng tôi dọn dẹp nhà cửa. Đến trưa khi bố mẹ tôi về đến nhà, căn nhà cũng đã sạch bóng. Mẹ nói: "Tốt. Ở nhà sạch không lộn xộn, bê tha."

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Bố mẹ về cứ như có đoàn kiểm tra vào thăm nhà ý. Nhưng bây giờ mọi chuyện đã ổn thỏa. Mẹ nhìn tôi đắm đắm xong mẹ hỏi:

"Con làm gì mà mặt mũi lại trắng xước ra thế này?"

Tôi mới nhớ đến còn chuyện tôi bị ngã nữa, trước mặt mẹ tôi không biết nói sao. Tôi vắt sang chuyện khác, vội hỏi mẹ:

"Mẹ về mệt rồi để con mang đồ lên cho mẹ rồi vào nấu cơm cho mẹ ăn nhé?"

Mẹ gật đầu tôi vội chạy đi. Khi ăn cơm bố hỏi tôi:

"Bảo Anh đâu?"

Tôi đáp:

"Bạn ấy về Mi thăm dì rồi ạ."

Bố nói:

"Ủ! Sân bay đó đi của Bảo Anh cũng nằm trong hội đồng quản trị của công ty đó nên nó đi đi về về đâu tốn tiền."

Tôi ngạc nhiên hỏi bố:

"Thật vậy ạ. Chắc nhà bạn ấy có một sản nghiệp lớn lắm phải không bố."

Bố gật đầu. Rồi cả nhà quây quần ăn bữa cơm gia đình thật đầm ấm. Bố mẹ nói với tôi:

"Sang tháng anh con về đây cùng ở và học với con nhé!"

Tôi ngần ngại hỏi mẹ:

"Anh con, anh nào mẹ? Con đâu có anh."

Mẹ nói:

"Sao con lại có thể quên anh con được. Chẳng lẽ từ khi mất trí nhớ con vẫn không nhớ anh con là ai ư?"

Tôi ngỡ ngàng như không biết gì. Mẹ kể tôi nghe:

"Anh con lớn hơn con năm nay 20 tuổi tròn. Đang học đại học, lần này mẹ cho anh con về đây học ở đây luôn."

Tôi nhìn mẹ nói:

"Vậy ạ. Nhưng sao lần trước 2 năm ở bên Mi bố mẹ không nói cho con về chuyện của anh."

Bố đáp:

"Anh con học nội trú trên trường, hôm anh con về đều là những hôm con đi học. Thấy con không hỏi gì về anh nên bố cũng không nói. Nhưng bố lại không nghĩ đến bây giờ mà con còn không nhớ anh con là ai nữa."

Tôi cố gắng nhớ lại khuôn mặt của người anh nhưng không thể thấy rõ anh mình sẽ như thế nào. Tôi nghĩ chắc anh tôi phải rất đẹp trai ga lang và phong độ. Đang suy nghĩ về người anh mẹ nói:

"Mẹ thuê một chị giúp việc cho hai anh em, đến chiều chị ấy sẽ đến."

Tôi cùng bố mẹ vui vẻ nói chuyện. Không biết bố mẹ ở với tôi được bao nhiêu ngày nữa. Chiều đến, mẹ đưa chị giúp việc đến. Tôi rất hào hứng chạy lại làm quen. Tôi hỏi chị:

"Chị tên gì vậy ạ? Năm nay chị bao nhiêu tuổi?"

Chị cười với tôi rồi trả lời:

"Chị tên Linh. Năm nay chị 19 tuổi."

Tôi ngần ngại suy nghĩ rồi nói:

"Chị là Linh 19 tuổi. Chị kém anh em một tuổi, hơn em hai tuổi. Thôi chị cho đồ vào phòng đi, phòng chị em dọn sạch sẽ rồi đó. À chị Linh chị không đi học à?"

Chị Linh nhìn tôi nói:

- "Hoàn cảnh gia đình chị chỉ đủ cho em chị đi học thôi."

Tôi gật đầu như đã hiểu rồi đưa chị Linh vào phòng. Bố mẹ cũng chuẩn bị đi. Tôi chạy lên lầu hỏi mẹ:

- "Lúc nào anh về vậy mẹ."

Mẹ tôi đáp:

- "Ngày mai, con ra sân bay đón anh nhé! Bây giờ bố mẹ đi để kịp giờ hẹn với khách hàng. Con ở nhà nhớ cẩn thận về công việc trong nhà nhé."

Tôi buồn lắm khi bố mẹ chỉ mới ở nhà được hai ngày. Nhưng đó cũng chỉ vì chúng tôi.

Một ngày rồi cũng đã qua. Sáng hôm nay tôi phải ra sân bay đón anh. Đến nơi tôi mới nhớ mình đâu biết anh mình như thế nào mà đón. Chuyến bay vừa tới, tôi loay hoay tìm anh, trong đầu tôi chỉ nghĩ anh về đây học chắc chắn sẽ mang rất nhiều đồ. Tìm mãi không thấy, tôi đang đi vội thì có một anh thanh niên đi qua đụng phải tôi làm tôi ngã. Anh đó đứng lại đỡ tôi dậy, hỏi:

- "Em có sao không, anh xin lỗi anh đang tìm em gái của anh, nên anh hơi bất cẩn."

Tôi đứng lên và đáp:

- "Em không sao, em cũng đang cố tìm anh trai bên Mĩ về nên không để ý. Thôi em đi trước. Tạm biệt anh."

Nói xong tôi tiếp tục tìm người anh của mình. Tìm đến chuyến tới về mà vẫn không thấy anh. Tôi thất vọng ngồi xuống ghế ở sân bay, bên cạnh tôi vẫn là người thanh niên đó, anh ta nhìn tôi cười rồi hỏi:

- "Em vẫn chưa thấy anh mình à."

Tôi buồn bã đáp:

- "Vâng, thế anh cũng vậy ư."

Anh ta tiếp lời:

- "Ừ anh cũng từ Mĩ về, không còn nhớ đường về nhà, chỉ còn cách đợi em gái của anh đến thôi."

Tôi thất vọng đáp:

- "Vậy xưng hô với anh thế nào? Em tên Hân."

Anh chàng trả lời tôi:

- "Ừ, em gái anh cũng tên Hân. Còn anh tên Heyzy."

Tôi gật đầu nói:

Em thử liên lạc sang nước ngoài xem có được không đã. Em xin phép trước."

Tôi lấy điện thoại gọi cho mẹ nhờ mẹ gửi hình của anh cho. May cho là lần này sóng khỏe mẹ gửi cho tôi một tấm hình anh chụp cùng với bạn của mình. Hai người trong đó có một người rất giống anh Heyzy vừa rồi. Tôi quay lại tìm thì không thấy anh ấy đâu. Nhìn ra cửa sân bay thấy anh ấy đang đi ra ngoài tôi chạy theo, đến nơi tôi hỏi:

- "Anh có biết hai người trong hình này là ai không?"

Anh ấy đáp:

- "Sao em có tấm hình của anh chụp chung với bạn anh."

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- "Bố, mẹ anh tên là gì vậy?"

Anh Heyzy hỏi lại:

- "Em hỏi làm gì vậy? Chẳng lẽ em nghĩ chúng ta là hai anh em "

Tôi đáp:

- "Đúng em nghĩ chúng ta là hai anh em. Anh nói tên bố mẹ của anh đi."

Heyzy nói:

- "Bố anh tên: Bạch Anh Thiên, còn mẹ là: Đỗ Kiều Trinh."

Anh Heyzy nói dứt câu tôi như đứng hình nói:

- "Hai anh em ta sao lại như vậy, anh ở cạnh em sao em lại phải tìm kiếm."

Heyzy ngạc nhiên:

- "Em là Bạch Khả Hân."

Tôi gật đầu. Hai anh em tôi ôm trầm lấy nhau rồi cùng nhau về nhà. Đến nhà chị Linh nói:

- "Đây là Duy hã bé Hân."

Tôi gật đầu, quay sang nói với anh:

- "Anh vào nhà tắm đi rồi mình ăn cơm."

Anh tôi cười rồi vào nhà. Chưa kịp ăn cơm Phong, Chi, Quỳên, Nam, Đạt đến gọi tôi đi học thêm. Chị Linh cũng chưa biết gì về bạn tôi nên không dám ra mở cửa. Tôi chạy ra mở cửa mời mọi người vào. Vào nhà thấy anh Duy và chị Linh ai cũng đều ngạc nhiên hỏi:

- "Hai người này là ai vậy Hân?"

Tôi giới thiệu cho mọi người quen nhau. Phong hỏi:

- "Anh Hân đây á, này Hân có anh không được bỏ tụi này đâu nha."

Tôi đáp:

- "Cứ nói lung tung."

Phong cười rồi ngồi xuống ghé đọi tôi. Từ lúc về đến giờ chưa thấy anh nói tiếng nào. Anh Duy vẫy tôi chạy vào nhà nói:

- "Bạn em đó hã. Đẹp trai ghê tã, anh sắp có em rồi rồi."

Tôi không hề thích cái cách nói đó:

- "Anh mà nói như vậy một lần nào nữa em tuyệt giao với anh."

Anh tôi nói:

- "Em tôi giận rồi kìa. Thôi lên thay đồ đi hôm nay anh chở đi ăn đêm. Bảo cả bạn em nữa."

Nghe xong tôi ngoan ngoãn nghe theo lên phòng thay đồ tiện thể nhắn tin cho Phong:

* Anh Hân bảo hôm nay đi ăn đêm xong rồi mới đi học mọi người đi nhé.*

-*Được!*

Xong tôi soạn sách xuống nhà cùng mọi người đi ăn. Chuẩn bị đi thi anh Duy nói:

- "Em đi với bạn trước đi. Đưa chìa khóa nhà với xe điện của em đây tí nữa anh đi sau."

Tôi nghe theo rồi cùng mọi người đi đến một quán ăn đêm gần nơi tôi học. Một lúc sau thấy anh chở chị Linh ra. Hôm đó được một hôm anh đi. Ăn xong tôi cùng các bạn vào lớp học. Trong giờ học tôi chỉ mãi nghĩ anh mình đã nhưng mình mong ước. Đang thần thờ suy nghĩ bỗng Phong từ đâu xuất hiện lại lên chỗ tôi ngồi. Tôi giật nảy mình tim như muốn nhảy ra ngoài. Phong đưa tôi một mảnh giấy:

-* Anh Hân ga lãng thật.*

Tôi viết lại gửi cho Phong:

-*Chuyện anh trai tôi mà.*

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Phong nói thầm vào tai tôi:

- "Tôi không quan tâm nữa, chỉ cần Hân cho Phong biết 1 điều là Hân còn yêu Phong không?."

Tuy tôi có nghe Phong nói nhưng tôi cố ý làm ngơ, vẫn tiếp tục làm bài."

Hôm nay là tiết tự học nên chỉ làm bài tập. Lớp ồn tôi nhắc:

- "Lớp trưởng quản lớp đi."

Linh Chi quát lớn:

- "Lớp có trật tự đi không thì bảo."

Cả lớp nghe xong không ai còn một tiếng động. Phong nhìn tôi làm bài rồi nói:

- "Này đừng làm ngơ với tôi nha."

Tôi hỏi lại:

- "Làm ngơ gì cơ?"

Phong đáp:

- "Hân...Hân đúng là. Được rồi kệ Hân đó."

Phong nói tiếp:

- "Hết giờ rồi về thôi."

Tôi đứng lên soạn sách rồi ra về. Trên đường về Bảo Anh gọi cho tôi nói hôm nay về Việt Nam. Tôi vội vàng về nhà. Đến nơi, tôi không nghĩ là căn nhà của tôi lại trở nên như vậy. Luộm thuộm bê tha, nhìn xung quanh như có người quấy rối, thì thấy chị Linh và anh Duy đang lừa nhau chạy xung quanh nhà tôi bực mình quát:

- "Các anh chị ở nhà thế này đó à. Tường nào có thêm người giúp việc thì công việc phải gọn gàng hơn chứ."

Hai người đó nghe thấy chạy lại nói rồi kể tội với tôi. Tôi nói với chị Linh:

- "Chị dọn nhà cả buổi sáng là thế này đó hả, em tưởng có thêm chị thì mọi công việc sẽ tốt đẹp hơn chứ, em không nghĩ là nhà cửa lại ra nông nổi này. Chị đi dọn dẹp lại phòng cho em đi."

Chị Linh nhìn tôi đáp:

- "Chị xin lỗi, bây giờ chị đi dọn lại phòng của em."

Tôi nhìn sang anh Duy:

- "Anh nữa người ta bao nhiêu việc anh ở đó mà trêu chọc không để người ta làm việc là sao."

Anh Duy nói:

- "Em dám nói cả anh cơ á."

Tôi đáp:

- " Sao không nói được chứ, em thay mẹ nói anh là đúng chứ sai à. Anh đi vào dọn dẹp đi cô bé ở chung nhà về đây ở đó."

Anh Duy cãi tôi:

- " Anh mà phải đi dọn nhà, thế cô ta về đây để làm gì? Em dọn thì đi mà dọn anh không dọn đâu."

Tôi cãi lại:

- " Anh không dọn cô ấy mà nói với mẹ thì anh chỉ có chết thôi nhá."

Nói xong tôi lên phòng cất cặp rồi xuống nhà nấu cơm phụ chị Linh. Xuống đến nơi hai người vừa cãi nhau vừa rửa bát. Anh Duy nói chị Linh:

- " Nếu như cô mà nấu ăn ngon thì tôi đâu phải đụng tay vào một đồng này. Đòi thuê nhà ai mà phải đi làm hộ giúp việc như thế này không? Nhanh lên nhà có khách đó."

Chị Linh nói:

- " Khách, mà sao giờ này lại có khách. Sao anh không nói cho tôi biết chứ."

Anh Duy nói tiếp:

- " Thôi cô làm việc cho nhanh nhanh lên đi."

Đang rửa bát chị Linh quay nhanh lại chỗ anh Duy nói:

- " Trên tầng, còn...còn đồ."

Anh Duy đứng hình nói:

- " Lại gì nữa?"

Chị Linh vội vàng nói, lời nói lấp bắp:

- " Trên lầu còn một đồng quần áo, hôm nay nhiều việc quá tôi chưa kịp giặt."

Tôi quá bức với hai người này bước từ phòng khách bước vào. Tôi nói:

- " Chuyện gì nữa. Không thể biết hai người làm việc kiểu gì. Chị Linh lên giặt đồ đi. Anh Duy rửa vài cái bát cho xong đi. Để cơm đó em nấu cho."

Ba người chúng tôi công việc như bật tắt lăm. Tôi bù đầu không biết phải làm thế nào trong tình huống này. Cuống quýt làm vội, cuối cùng mọi việc cũng đã xong xuôi. Cả buổi tối đợi mãi không thấy Bảo Anh về tôi gọi thì Bảo Anh nói bị chậm chuyến. Ngày mai mới về được. Tối đến tôi cùng anh Duy ngồi xem tivi còn chị Linh thì đi học đêm.

Đang xem ca nhạc anh Duy gạt điều khiển trong tay tôi bật liền sang phim kinh dị. Tôi không muốn, bỏ vào trong nhà. Đang đọc truyện thì anh Duy gọi:

- " Xuống nhà anh bảo."

Tôi xuống dưới nhà thì anh Duy nhìn rồi nói:

- " Lại xem đi."

Anh Duy nhìn tôi với vẻ nham nhở nói tiếp:

- " Không sợ lại xem đi, mình anh xem chán lắm."

Tôi nhìn anh Duy với vẻ tức giận rồi đi vào nhà lấy đồ ăn ra. Vừa mang đồ ăn ra, mới ngồi xuống ghế thì đúng lúc đó đoạn kinh dị nhất của tập phim xuất hiện. Tôi hét toáng lên quay mặt úp vào vai anh Duy, đúng là bờ vai ấm áp. Anh Duy cười nói:

- " Sợ lắm sao?"

Tôi tức giận đáp lại:

- " Sợ lắm chứ, đùa à."

Tôi tức giận quát:

- " Anh quá đang lăm đi lên lầu đi."

Nói rút câu tôi sợ nên hoảng nhăm mắt được một lúc rồi ngủ thiếp đi, không thấy tôi không ho he gì quay xuống nhìn cười rồi nói:

- "Ngủ rồi sao, lại còn tựa vào vai anh nữa thế này thì làm sao anh đi đâu được. Mà nhìn bé Hân ngủ cũng dễ thương đó chứ, đúng là em mình mà."

*****

Tai nạn kia là hai anh em thì phải. Vì cứu em mình mà đã bị xem đụng. Những tiếng nói cứ vang vọng bên tai:

- "Đưa chúng vào bệnh viện đi."

Tiếng xe cấp cứu tới.

- "Đưa chúng đến bệnh viện đi xe đến rồi."

Cô bé đó không việc gì nhưng người anh hình như đã hôn mê một tuần không biết có sao không?

*****

Tôi giật mình, hét toáng lên trên trán đầm đìa mồ hôi. Có anh Duy bên cạnh, là may cho tôi rồi. Anh Duy hỏi:

- "Sao vậy?"

Tôi sợ chuyện đó sẽ thành sự thật òa khóc. Lúc đó chị Linh về, thấy vậy liền hỏi:

- "Sao vậy bé Hân."

Quay sang nói anh Duy:

- "Anh lại chửi nó phải không?"

Anh Duy đứng dậy nói:

- "Tôi với nó đang xem phim thì nó ngủ không biết sao nó tỉnh dậy lại òa khóc sao cô chửi tôi."

Tôi lau đi hai dòng nước mắt trên má. Nói:

- "Em không sao đâu. Hai người cả ngày cãi nhau thôi. Bố nói mai đi học rồi đó anh."

Anh Duy về đây đang vui chơi thỏa thích khi nghe xong câu nói của tôi ngạc nhiên hỏi:

- "Em nói gì vậy, ai nói cho em?"

Tôi trả lời:

- "Bố nói đó, thôi đến mai anh lấy xem em mà đi, mai em bảo bạn đến chở em đi học cũng được."

Anh Duy buồn bã gật đầu. Lúc đó anh tôi bỏ ra ngoài. Đến 11 giờ đêm thì tôi và chị Linh nghe thấy tiếng gọi:

- "Bé ngang ngược đâu ra mở cửa. Ngang ngược em có ra mở cửa không. Ra mở cho anh đi nhanh lên."

Tôi làm lơ như không nghe rồi nói với chị Linh:

- "Cho anh em đứng ngoài trời 30 phút mới được, cho đáng đời tội đi chơi, bắt hai chị em mình ở nhà đợi."

- "Ngang ngược, cứng đầu mở cửa." Anh Duy gọi ngoài cửa. Tôi với chị Linh vẫn không để ý gì chỉ ngồi xem tivi. Một lúc sau trời mưa to, không thấy tiếng gọi nữa tôi với chị Linh cũng lo nên chạy lại chỗ cửa xem. Tôi nói:

- "Hình như anh Duy say."

- "Không! Không phải anh ta say. Anh ta đang lừa mình." Chị Linh nói như không muốn quan tâm.

Chị Linh nói tiếp:

- "Mà hay anh ta đang say. Mở cửa ra xem."

Tôi với chị Linh mở cửa ra thì đúng là anh Duy say. Tôi cùng chị Linh đưa anh Duy vào nhà. Chị Linh đi pha nước chanh. Anh Duy nằm lì bì qua đêm sáng mai thức dậy thành ra bị cảm, đúng thật là báo hại tôi với chị Linh lo suốt đêm.

Một tuần trôi qua. Sáng sớm anh tôi đã cấp sách đi học, một lúc sao Phong đến chờ tôi đi học. Đến trường sân trường chẳng có ai tôi hỏi:

- "Hôm nay lớp ta vẫn học bình thường chứ, các lớp khác được nghỉ à."

Phong trả lời:

- "Thì lớp ta vẫn học bình thường đó thôi!"

Tôi ngạc nhiên hỏi tiếp:

- "Nhưng sao chẳng thấy ai đến vậy.?"

Phong nắm tay tôi nói:

- "Hân này, Hân muốn lên chùa chơi phải không? Hôm nay lịch học lớp ta xếp sang chiều. Bây giờ Phong dẫn Hân lên chùa nha."

Tôi vội dặt tay lại nói:

- "Được nhưng để tôi gọi cho những người kia cùng đi."

Phong nói:

- "Không cần gọi. Mà chẳng lẽ Hân không nhớ hôm nay là ngày gì hay sao?"

Tôi cố nhớ nhưng không thể nhớ hôm nay là ngày gì. Phong đưa tôi đến chùa. Mọi người đã ở đây đợi sẵn, Vào chùa thấp nhàn. Tôi đi theo Phong, Chi, Quyên vào sau núi. Thấy vắng vẻ tôi hỏi:

- "Mọi người đi đâu hết rồi."

Chi đáp:

- "Lên trên kia hết rồi."

Nghe Chi nói xong tôi mới sực nhớ hôm nay là ngày cắm trại của hội từ thiện học sinh tự tổ chức. Tôi cùng Chi, Quyên, Phong lên nơi cắm trại. Đường lên toàn vách, bỗng Phong nắm tay thật chặt đưa lên nơi cắm trại. Tôi cố dặt tay lại nhưng không thể nào dặt tay ra. Tôi rất hào hứng cho buổi cắm trại hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Những Ngày Cắm Trại** Nụ Hôn Đầu Tiên

Cuối cùng thì cũng đến cái ngày mà tôi hằng mong đợi. Tôi đang lấy đồ thì thấy Bảo Anh bước ra tôi hỏi:

- "Sao Bảo Anh không về nhà tôi ở vậy?"

Bảo Anh trả lời:

- "Tôi về thì mọi người bảo tôi ra đây luôn."

Tôi vui vẻ cười đùa cùng mọi người. Phong đi lấy đồ về nấu cơm còn những người khác đi lấy đồ cắm trại. Bỗng gió lớn tôi phải dựng trại để họ về. Từ trước đến giờ mình chưa từng làm việc này bao giờ cả, mình phải làm sao đây?

* Pựt*

A...A....A...!

Tôi bị tấm bạt trải hất chồm hẳn lên người. Khánh bước đến:

- "Hân! Hân không sao chứ hả? Hân mau đứng dậy đi!"

Tôi đứng lên Khánh nói tiếp:

- "Tôi dựng lều cho!"

Tôi đáp:

- "Khánh ơi!"

Một lúc sau Khánh nói:

- "Xong rồi đây! Hôm nay có gió to Hân phải cẩn thận nhé."

Tôi hỏi:

- "Phong đâu rồi Khánh biết không?"

Khánh nhìn tôi nói:

- "Sao lúc nào cậu cũng hỏi về Phong vậy? Mà tại sao cậu lại phải chịu vất vả như vậy?"

Tôi ngượng lờ trước câu hỏi của Khánh, trả lời:

- "Tôi... Tôi bởi Phong cùng nhóm với tôi mà. Tôi đâu phải chịu vất vả gì. Mà cậu cần gì phải tham gia vào câu lạc bộ này."

Khánh nói:

- "Vì tớ muốn được ở bên cậu."

Tôi ngạc nhiên nói:

- "Nhưng tôi đã nói rõ hết với cậu rồi mà. Tôi không có cảm giác gì với cậu cả."

Khánh nói tiếp:

- "Khả Hân à! Bởi tớ không muốn nhìn thấy người mà tớ yêu thương phải đau khổ. Vì vậy tớ sẽ làm cho cậu hạnh phúc. Cho dù khó khăn đến đâu tớ nhất định không bỏ cuộc. Nước chảy rồi đá cũng bị mài mòn. Vì vậy tớ tin rằng tình yêu đơn phương của tớ cũng sẽ được đền đáp đúng không? Xin cậu đừng xua đuổi tớ như vậy nữa nhé."

Tôi nói:

- "Cậu thật là! Dù tôi có nói gì đi chăng nữa cậu cũng không nghe đâu nhỉ? Cậu đừng cố chấp như thế."

Khánh buồn bã nói:

- "Nếu Hân gặp khó khăn gì thì cứ gọi tớ! Tớ sẽ giúp cậu."

Tôi đáp lại:

- "Ừm..."

Khánh vừa đi, thì những cô gái lóp dưới đến vây quanh tôi dặt lầy ThoTho mang vào rừng sâu cô ấy ném ThoTho đi ra xa nói:

- "Suốt đêm chị ở đây mà kiếm bạn ThoTho của chị đi nhé!"

Tôi hỏi:

- "Sao em lại làm như vậy chứ."

Tôi chạy vội đi tìm ThoTho. Vào sâu tôi nghe tiếng nói:

- "Trong khu rừng mênh mông này biết tìm chị ấy ở đâu?"

Cô bé ấy đi lại gần nói lớn:

- "Nguy hiểm lắm chị lùi lại đi!"

Là bé Ly, tôi nói:

- " Nhưng chị phải cứu ThoTho của chị."

Bé Ly nói:

- "Để sang mai em nói với cô giáo và chúng ta cùng với mọi người đến đây cứu nó cũng được mà."

Tôi lo sợ nói:

- " Như mà... Chị không thể để Tho Tho một mình mà đi được. ThoTho là món quà sinh nhật của chị."

Bé Ly chỉ nói mãi:

- " Chị mau quay lại đây đi. Anh Phong đang tìm chị đó."

* Soạt*

Bé Ly đã nhảy đến để cứu tôi. Nhưng người rơi xuống không phải là tôi mà là bé Ly. Tôi lo rồi không may bước hụt trượt chân xuống chỗ bé Ly. Tôi nằm bất tỉnh sáng mai mới thức dậy được. Tiếng nói của một ai đó rất quen:

- " Cậu tỉnh chưa?"

Tôi trả lời:

- " Khánh cậu làm gì ở đây vậy."

Tôi ngồi dậy.

* Cốp*

- " Á đau quá."

Tôi không may kẹp đầu vào trán Khánh. Cậu ấy nói:

- " May là cậu còn sống."

Lúc tôi ngồi dậy thì thấy bé Ly tay ôm ThoTho vẫn chưa tỉnh. Tôi nói:

- " Cậu đưa bé Ly lên đi."

Cậu ấy nói:

- " Nhưng còn cậu... Chân cậu bị thương rồi."

Tôi đáp:

__ " Cậu cứ đưa bé Ly lên đi."

Khánh nghe lời tôi đưa bé Ly về trại của cô bé. Thấy Phong tôi và Phong chạy lại bên nhau trước mặt Khánh. Thấy Khánh buồn bã, tôi vội đứng xa Phong ra. Phong đưa tôi đi vào lều cùng Chi, Quyền họ băng lại chỗ chân tôi bị thương. Đêm hôm đó. MC giới thiệu: *Xin chào các bạn đã đến với hội trại và sự kết hợp của 2 câu lạc bộ nữ sinh và nam sinh tình nguyện. Sau đây sẽ là phần trò chơi dành cho các bạn. Trò chơi có tên "Ô vuông định mệnh" Mỗi tổ sẽ có 2 người được tham dự trò chơi này! Luật lệ của trò chơi như sau:*

- Mỗi cặp gồm 1 nam 1 nữ sẽ cùng đứng lên 1 ô vuông.

- Bước dần đến những ô vuông nhỏ dần.

- Đội nào trụ được lâu nhất sẽ là đội chiến thắng.

Và sau đây xin mời đội đầu tiên lên sân khấu tham gia trò chơi này trước ạ!

Nhìn mãi tôi vẫn không biết MC là ai. Khi đang đứng cùng mọi người. Bảo Anh bước từ đâu ra nói:

- " Đội ta cử ai lên đi kia."

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- " Bảo Anh là MC hả?"

Bảo Anh gật đầu Phương Uyên nói:

- ' Phong với Hân lên đi."

Cả đội cổ vũ như mong muốn tôi cùng Phong lên thì phải. Phong nắm lấy tay tôi đi lên sân khấu tham gia trò chơi. Tôi giật mình khi Phong nắm tay tôi đi lên sân khấu. Tôi đỏ mặt nói nhỏ với Phong:

- " Phong buông tay ra đi mà."

Phong nhìn tôi, Bảo Anh nói:

Vâng, cuối cùng một cặp đôi cũng đã lên sân khấu rồi. Xin các bạn hãy dành một tràng pháo tay cho cặp đôi này đi ạ. Thật là sự kết hợp tuyệt vời.

Toàn trường rồ lên, Phong nói nhỏ:

- " Dù sao thì Hân và Phong nhất định cũng phải giành chiến thắng đây nhé!"

Tôi đáp:

- " Phong à... Đúng vậy chúng ta sẽ chiến thắng."

MC nói tiếp:

Mời một đội nữa lên để chúng ta cùng nhau so tài. Mời đội số 9 nào.

Từ trong đám đông bước ra là Khánh và một cô bạn cùng lớp. Trò chơi đã bắt đầu.

- Bước 1

- Bước 2

- Bước 3

Từ từ chúng tôi càng xích lại gần nhau. Mọi âm thanh bên ngoài bây giờ dường như tắt lịm chỉ để tôi lắng nghe hơi thở của của Phong. Tim tôi đập nhanh nhưng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Phong nhìn tôi nâng tôi lên để trụ cho xong bước 4. Tôi hỏi Phong:

- " Hân có nặng lắm không?"

Phong trả lời:

- " Không nặng lắm đâu."

MC bỗng nói trong lúc này:

Khả Hân và Nam Phong là cặp đôi đã cùng nhau thổ lộ tình yêu trước đông đảo mọi người ở trường chúng ta. Vì vậy để chào mừng sự tái hiện của cặp đôi này, chúng ta hãy để nghị họ thể hiện tình cảm của mình trước toàn thể mọi người đi nào. Mọi người hãy cho một tràng pháo tay thật lớn cho nụ hôn của họ đi nào!

Tôi không nghĩ đó là bé Ly, bé Ly đang nói. Bây mọi người chỉ toàn tiếng reo hò:

- " Hôn đi. Hôn đi, hôn đi, hôn đi, hôn đi....."

Lúc này không có một biểu hiện gì cho hai người. Tôi không biết phải làm sao. Trên trời pháo hoa đang nổ rục rồ. Khánh nói lớn trước toàn học sinh tình nguyện:

- " Cắm trại đương nhiên phải có pháo hoa chứ."

Mọi người nhao nhao đến bên Khánh để cùng bắn pháo hoa. Trên trời như một bức tranh màu đen mà được họa sĩ vẽ thêm những tia sáng tung tóe. Mọi người như quên đi nụ hôn của tôi và Phong, mọi người ai cũng đều chú ý lên bầu trời. Khuôn mặt của Phong lúc này thật đẹp và cuối cùng nụ hôn đầu tiên của tôi và Phong cũng đã trao cho nhau. Tôi bỏ đi và tự mình hỏi : Mình và Phong đã hôn nhau ư? Thật xấu hổ. Tiếng nói vang sau lưng:

- " Cậu đang làm gì thế hả? Cậu thật là ngốc nghếch."

Là Khánh cậu ta đã cố tình bắn pháo hoa để đánh lạc hướng chú ý của mọi người. Cậu ấy cũng đã thấy hết mọi chuyện. Khánh đến bên tôi ôm trầm lấy tôi nói:

- " Cậu đúng là người ngốc nhất trần gian này đó."

Tôi hỏi lại:

"-Này sao cậu lại nói thế. Buông tôi ra đi."

Cậu ấy nói:

"-Cậu biết thế là đủ rồi."

Nói xong cậu ta bỏ đi. Một lúc sau Phong từ đâu bước đến hỏi:

"-Dương Nam Khánh cậu ta thích Hân đúng không?"

Tôi bỏ đi cũng vẫn còn ngại trước nụ hôn đó. Phong chạy theo đặt tay tôi kéo lại nói:

"-Hãy mãi mãi ở bên Phong có được không?"

Tôi trả lời:

"-Phong, chúng ta đã là học sinh lớp 12 chúng ta có nên dành thời gian vui chơi hay không. Nhưng còn câu nói của Khánh Hân vẫn không hiểu. Xin lỗi hãy chờ Hân."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Dương Nam Khánh Cậu Là Một Người Kì Bí

Vậy là kì cắm trại của tôi cũng đã kết thúc. Hôm nay đến lớp Linh Chi chạy lại nói với tôi:

"-Hân bị ngã làm tớ lo lắng đó."

Tôi hỏi lại:

"-Thật không? Vậy sao không đến thăm Hân chứ! Xạo quá đi."

Linh Chi nói:

"-À, từ hôm cắm trại trở về mình chẳng thấy Dương Nam Khánh đến lớp nữa, hôm nay cũng vậy."

Tôi đáp:

"-Vậy sao? Đâu cậu ta đến kia."

Tôi cũng muốn cảm ơn cậu ấy vì cậu ấy đã giúp tôi rất nhiều trong khi đi cắm trại. Tôi lại gần cậu ấy và nói:

"-Nam Khánh à! Tôi muốn cảm ơn cậu vì cậu đã giúp tôi."

Khánh nói:

"-A... Chân cậu bây giờ thế nào?"

Tôi trả lời:

"-Bây giờ cũng đã đỡ nhiều rồi... Tớ muốn tặng quà để cảm ơn cậu về ngày hôm đó."

Món quà này là do tôi làm. Khánh nhận và hỏi:

"-Cái gì thế này?"

Tôi đáp:

- " Cậu hãy mở ra xem đi! tớ đã tự tay làm đấy."

Phương quyền mới vào lớp hốt hải gọi tôi:

- " Bạch Hân! Hân đã về rồi ư? Hân có sao không? Quyền rất lo cho Hân đó."

Tôi quay lại trả lời:

- " Ủ! Hân không sao. Mà Quyền thấy Phong ở đâu không?"

Quyền trả lời:

- " Không Quyền không thấy."

Tôi bước vội xuống dưới nhà, đang đi từ trong lớp đi ra thì Hoa một thành viên trong lớp đang vội mang đồ cho cô giáo và phải tôi chỉ kịp nói tiếng xin lỗi không đỡ tôi lên được. Khánh chạy lẹ đỡ tôi dậy. Đúng lúc đó Phong cùng Nam, Đạt bước vào thì thấy Khánh đang đỡ tôi. Trang Thư nói:

- " Phong, cậu để người mình yêu được một người con trai khác đỡ như thế à! Thật là đáng xấu hổ mà."

Phong chạy lại đỡ lấy tôi, đẩy Khánh ra chỗ khác. Sau hôm đó không thấy Khánh đến trường. Tôi không biết lý do tại sao Nam Khánh lại vắng mặt ở trường như thế... Và tôi đã đích thân đến nhà cậu ấy. Đến nơi bà của Khánh ra mở cửa, bà hỏi:

- " Cháu là bạn cùng lớp với Nam Khánh à? Từ khi chuyển về đây là lần đầu Khánh có bạn đến nhà tìm đấy. Khánh không nói cho ta biết. Cháu có thân với nó không?"

Tôi trả lời bà:

- ' Không thân lắm đâu bà ạ! "

Tôi theo bà đến phòng của cậu ấy, đến nơi bà nói:

- " Đây là phòng của Khánh, Các cháu cứ nói chuyện nhé."

Tôi bước vào phòng thấy cậu ấy đang ngủ. Nhìn kĩ lại thì cậu ấy cũng không kém gì Phong. Tôi ngồi xuống ghế đợi cậu ấy tỉnh rồi hỏi chuyện sau. Khoảng 30 phút đã trôi qua, cậu ấy tỉnh dậy hỏi:

- " Hân đến đây làm gì vậy?"

Tôi hỏi lại Khánh:

- "Cậu bị bệnh gì vậy?"

Khánh trả lời:

- ' Việc đó thì có liên quan gì đến cậu? Không lẽ cậu đến đây thăm tớ à! "

Bỗng, tôi hét toáng lên:

- " Oái! Ong!!! Sao tự nhiên lại có ong ở đây?"

Khánh nói:

- " Hân lúc nào cũng hét toáng lên thế hả?"

Khánh dơ tay ra nhốt con ong đó vào trong tay, nói tôi nhìn kĩ. Khi cậu ấy xòe tay ra hàng nghìn những cánh hoa bay xung quanh tôi, thật đẹp. Những cánh hoa chao đi chao lại trước mắt tôi, đúng là một khung cảnh đầy kì bí. Tôi ngơ ngác nói:

- " Đẹp quá! "

Khánh hỏi:

- " Đẹp lắm sao? Mà Hân đến đây làm gì?"

Tôi trả lời:

- " Đến thăm Khánh, Khánh không sao thì bây giờ Hân về nha. Tạm biệt! "

Khánh nói:

- "Tạm biệt! Ngày mai tớ qua rủ Hân đi học nhé."

Tôi gật đầu rồi ra về. Trong đầu tôi chỉ nghĩ đến những cánh hoa đó. Mà làm sao từ một con ong mà Khánh có thể làm ra hàng nghìn cánh hoa như vậy chứ.

Hôm nay Khánh đến gọi tôi đi học, tôi rất vui khi cậu ta làm đúng lời hứa. Tôi cùng Khánh đến trường, khi vào trường có gặp Thư, Ánh, Nhung, Lan không biết họ lại bày trò gì nữa đây. Trong lớp, Chi, Quyên, Nam, Đạt đang cười đùa vui vẻ tôi lại nói chuyện. Một lúc sau Phong vào lớp, đứng trước mặt tôi nói:

- "Hôm nay Hân đi học với ai? Phong nói mỗi ngày Phong sẽ đến đón Hân đi học cơ mà."

Tôi trả lời:

- "Hân đi với Khánh thì làm sao. Lúc nào Phong cũng như thế không bao giờ hòa đồng với mọi người gì hết. Từ nay Hân không cần Phong đưa đi đón về nữa Hân có chân Hân tự đi được."

Nói xong tôi bỏ đi, cứ đi đi mãi vào sâu trong một khu rừng sau trường. Một quả tôi ngồi xuống một gốc cây nghỉ, vừa chớp mắt thiếp đi, có tiếng người gọi tôi dậy. Khi mở mắt ra xung quanh tôi là những cánh hoa rơi xuống đất. Bước ra sau tôi là Khánh, lúc đó tôi chẳng để ý đến mọi vật xung quanh nữa, chỉ mãi lo đùa đùa với những cánh hoa mà thôi. Tôi nói:

- "Thật giống trong giấc mơ của Hân."

Khánh nói:

- "Nhưng mà. Khánh muốn sống trong giấc của Hân."

Tôi nói:

- "Hình ảnh này rất quen thuộc. Mình cũng không nhìn rõ người trong giấc mơ. Cậu ấy có đôi mắt to, đã nói với Hân "Cậu không được quên tớ nhé, nhất định tớ sẽ quay lại." Nam Khánh đó thật sự không phải là giấc mơ ư?"

Khánh trả lời:

- "Tớ đã quay lại đây để tìm gặp cậu... Chỉ muốn gặp lại cậu."

Khánh tiến dần và tôi không nghĩ là tôi và Khánh đã hôn nhau.

Khánh nắm tay tôi nói:

- "Khánh cũng không nhớ đã đi xuống nói bằng cách nào. Khánh cũng không biết tại sao mình lại trở nên như thế."

Khánh cậu ấy đã nắm tay tôi suốt cả quãng đường, trong đầu tôi bây giờ hoàn toàn trống rỗng. Cuối cùng cũng về đến nhà một cách an toàn. Bàn tay của cậu ấy thật ấm áp, và tôi cứ để cậu ấy nắm tay như thế. Về đến nhà nhưng vẫn chưa hết ngỡ ngàng, thật không thể tin được.

Sáng mai, đang chạy từ cầu thang chạy xuống tôi trượt chân. Chuyện hôm qua tôi cho qua, tiên nói lớn:

- "Tại sao Nam Khánh lại cướp đi tình cảm của người con gái mình thích chứ. Mình đã rất đau khổ. Và không thể làm được gì cả."

Đúng lúc đó có người nhảy đến cứu tôi, tiếng gọi thất thanh vang lên:

- "Phong ơi! Hân ơi!"

Tôi hỏi vội:

- "Phong! Phong có sao không? Tại sao Phong lại cứu Hân hả?"

Phong trả lời:

- "Phong...Phong...Phong!"

Phong ôm tôi vào lòng. Bây giờ tôi mới biết, mới nhận ra tình cảm của Phong. Tại sao mình không nhận ra điều này sớm chứ? Hôm qua còn đối đáp như vậy với Phong nữa chứ. Tôi với Phong cùng mọi người vào lớp, vừa ngồi vào chỗ cô giáo đến nói lớp nghỉ học, nhưng hôm nay chỉ có mình lớp tôi học nên phải ra sau trường dọn dẹp một đồng đồ xây dựng còn lại. Trong lúc mọi người đang dọn thì một sàn giáo trên tầng bỗng đổ xuống bên dưới là Phong, trước mắt tôi là Phong cho dù tôi có giận cậu ấy bao nhiêu thì cậu ấy cũng là người tôi yêu. Tôi vội chạy vào đỡ cho Phong.

* Âm*

Phong bị một thanh sào đập vào chân còn tôi thì đỡ cho Phong đa phần còn bị một thanh sào nặng đập vào lưng bụng. Phong thấy vậy ngồi dậy đỡ lấy tôi. Khánh, Nam, Đạt, Bảo Anh, Quyên, Chi thấy vậy từ xa chạy lại nâng nhưng thanh sào trên người tôi ra giúp Phong, mọi người đưa tôi vào bệnh viện, đến nơi không hiểu sao tôi lại ói ra máu. Các bác sĩ đưa tôi vào phòng cấp cứu, 30 phút sau tôi được chuyển vào phòng hồi sức. Phong lại gần tôi nói:

- "Phong xin lỗi lúc này chính đang Phong không nên nổi cáu với Hân."

Tôi nhìn Phong đáp:

- "Được rồi! Không sao đâu! Phong xin lỗi không phải là Hân mà là Khánh kia."

Phong nói:

- "Hân nói gì? Bảo Phong đi xin lỗi cậu ta."

Tôi nhìn Phong:

- "Phong muốn thế nào?"

Phong gật đầu quay sang xin lỗi Khánh. Khánh đứng trước mặt tôi, nói:

- "Bây giờ hai người đã hiểu về nhau, tôi có đeo đuôi đi chăng nữa thì cũng vậy mà thôi. Chúc hai người hạnh phúc."

Nghe Khánh nói vậy tôi cũng thấy vui. Chúng tôi tiếp tục nhận thêm một thành viên mới vào nhóm là Khánh. Cái cuộc sống vui vẻ này ngày nào cũng hiện lên trước mắt tôi thì tốt biết bao, tôi mong rằng trong cuộc sống đừng chứa chấp sự ghen tuông, hận thù mà chỉ chứa sự bao dung độ lượng. Hôm nay chẳng lẽ, đó là lời tỏ tình lần thứ hai của tôi dành cho Phong chăng? Thần thờ nằm nghĩ mọi người mệt mỏi cả ngày nằm la liệt ngủ ở phòng trong bệnh viện lúc nào không hay. Chập tối từng người dậy khuôn mặt đỡ dần đi cái mệt mỏi lần lượt ra về, chỉ còn lại Phong. Phong lại gần tôi nói:

- "Anh Duy mà biết chuyện này thì sao?"

Phong vừa nói hết câu, thì anh Duy đến. Tôi không biết tại sao lại xảy ra chuyện trùng hợp như thế này, Bảo Anh gọi điện thoại cho tôi nói:

- "Hân ơi, sao nhà bừa bộn thế này, phòng chúng ta bị quậy tung lên luôn."

Tôi trả lời:

- "Được rồi để đó cho tôi, bà bảo chị Linh đi dọn đi."

Anh Duy hỏi tôi:

- "Nghịch gì mà ra nông nổi này, anh gọi cho mẹ xem em làm sao."

Tôi sợ lắm, nói:

- "Anh cứ gọi đi mẹ Y bệnh em lắm."

Anh Duy cười rồi đi mua com cho tôi và Phong. Anh Duy vừa đi ra ngoài, chân của Phong cũng bị đau lúc đứng lên bước hụt ngã tình cờ tôi với Phong chạm môi nhau. Tôi không nghĩ, là chuyện đó lại xảy ra một lần nữa. Tôi hét toáng lên Phong vội đứng dậy nói:

- "Phong xin lỗi, Phong chỉ không may."

Tôi nói:

- "Không sao, nhưng may là không có ai thấy cả. Chân Phong có làm sao không?"

Tôi ngồi dậy với ghế lại cho Phong. Phong nói:

- "Bây giờ Phong hiểu và Phong cũng đã biết, cái gì là tình bạn và gì là tình yêu. Phong mong Hân hãy ở bên Phong mãi mãi đừng bao giờ rời xa Phong. Có được không?"

Tôi lo lắng nhìn Phong nói:

- "Tôi không biết, đúng cái tình cảm tôi dành cho Phong là thật nhưng sự thật vẫn là nhưng cô gái xung quanh Phong Phong hiểu hay không?"

Nói xong tôi quay đi, một mình suy nghĩ. Lần trước Bảo Anh có nói với tôi rằng: "Những ngày bên cạnh nhưng người bạn này Bảo Anh đều vui vẻ. Nhưng cái tình cảm đau thương được chôn vùi sau nó là tình cảm của Bảo Anh dành cho Phong." Cái lời nói ngày đó là ngày tôi đau khổ nhất khi người bạn thân của mình lại đem cái tình cảm chân thật đó trao cho người mình yêu. Tôi suy nghĩ rồi lần lượt từng dòng nước mắt tuôn rơi. Tôi có để ý thấy rất nhiều những hành động của Bảo Anh đều là quan tâm hỏi thăm Phong. Tôi biết ai cũng đều rất thông cảm cho Bảo Anh vì cái hoàn cảnh gia đình, tôi

cũng vậy cũng là một người bạn tôi vẫn hiểu bạn tôi như thế nào. Để một ngày Bảo Anh chính thức nói lời tỏ tình với Phong thì tôi sẽ ra đi trong vô vọng một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bạn Tốt....

Đã qua một ngày, sáng sớm hôm nay Phong sang phòng tôi nói:

- "Phong xin lỗi hôm qua chính đáng Phong không nên nổi cáu với Hân."

Tôi nhìn Phong đáp:

- "Được rồi! Không sao đâu! Phong xin lỗi không phải là Hân mà là Khánh kia."

Phong nói:

- "Hân nói gì? Bảo Phong đi xin lỗi cậu ta."

Tôi nhìn Phong:

- "Phong muốn thế nào?"

Phong gật đầu quay sang xin lỗi Khánh. Khánh đứng trước mặt tôi, nói:

- "Bây giờ hai người đã hiểu về nhau, tôi có đeo đuổi đi chăng nữa thì cũng vậy mà thôi. Chúc hai người hạnh phúc."

Nghe Khánh nói vậy tôi cũng thấy vui. Chúng tôi tiếp tục nhận thêm một thành viên mới vào nhóm là Khánh. Cái cuộc sống vui vẻ này ngày nào cũng hiện lên trước mắt tôi thì tốt biết bao, tôi mong rằng trong cuộc sống đừng chứa chấp sự ghen tuông, hận thù mà chỉ chứa sự bao dung độ lượng. Hôm nay chẳng lẽ, đó là lời tỏ tình lần thứ hai của tôi dành cho Phong chăng? . Phong lại gần tôi nói:

- "Anh Duy mà biết chuyện này thì sao?"

Phong vừa nói hết câu, thì anh Duy đến. Tôi không biết tại sao lại xảy ra chuyện trùng hợp như thế này, Bảo Anh gọi điện thoại cho tôi nói:

- "Hân ơi, sao nhà bừa bộn thế này, phòng chúng ta bị quậy tung lên luôn."

Tôi trả lời:

- "Được rồi để đó cho tôi, bà bảo chị Linh đi dọn đi."

Anh Duy hỏi tôi:

- "Nghịch gì mà ra nông nỗi này, anh gọi cho mẹ xem em làm sao."

Tôi sợ lắm, nói:

- "Anh cứ gọi đi mẹ Y bệnh em lắm."

Anh Duy cười rồi đi mua com cho tôi và Phong. Anh Duy vừa đi ra ngoài, chân của Phong cũng bị đau lúc đứng lên bước hụt ngã tôi cũng đỡ đứng dậy đỡ Phong rồi vội hỏi:

- "Chân Phong có làm sao không?"

Tôi ngồi xuống với ghế lại cho Phong. Phong nói:

- "Bây giờ Phong hiểu và Phong cũng đã biết, cái gì là tình bạn và gì là tình yêu. Phong mong Hân hãy ở bên Phong mãi mãi đừng bao giờ rời xa Phong. Có được không?"

Tôi lo lắng nhìn Phong nói:

- "Tôi không biết, đúng cái tình cảm tôi dành cho Phong là thật nhưng sự thật vẫn là nhưng cô gái xung quanh Phong Phong hiểu hay không?"

Nói xong tôi quay đi, một mình suy nghĩ. Lần trước Bảo Anh có nói với tôi rằng: "Những ngày bên cạnh nhưng người bạn này Bảo Anh đều vui vẻ. Nhưng cái tình cảm đau thương được chôn vùi sau nó là tình cảm của Bảo Anh dành cho Phong." Cái lời nói ngày đó là ngày tôi đau khổ nhất khi người bạn thân của mình lại đem cái tình cảm chân thật đó trao cho người mình yêu. Tôi suy nghĩ rồi lần lượt từng dòng nước mắt tuôn rơi. Tôi có để ý thấy rất nhiều những hành động của Bảo Anh đều là quan tâm hỏi thăm Phong. Tôi biết ai cũng đều rất thông cảm cho Bảo Anh vì cái hoàn cảnh gia đình, tôi cũng vậy cũng là một người bạn tôi vẫn hiểu bạn tôi như thế nào. Để một ngày Bảo Anh chính thức nói lời tỏ tình với Phong thì tôi sẽ ra đi trong vô vọng một lần nữa. Một lúc sau, anh Duy về, tôi than:

- "Lúc nào mới được về nhà thế anh, hôm nay anh cho em về nhà."

Anh Duy trả lời:

- "Chưa khỏe hẳn nằm đó đi."

Tôi đáp:

- "Cho em về nhà."

Anh Duy nói tiếp:

- "Rồi hôm nay anh làm giấy xuất viện rồi về."

Tôi vui sướng, quay sang hỏi Phong:

- "Phong đỡ chưa. Nếu đỡ thì ăn sang đi lát nữa mình cùng về."

Phong cười với tôi nói:

- "Ừ! Phong cũng đỡ nhiều rồi."

Anh Duy nhìn tôi và Phong nói chuyện, hỏi đùa:

- "Nếu anh có em rẻ thì anh có bị cô em gái này bắt nạt nữa không ta?"

Phong nói:

- "Nếu anh mà có em rẻ thì anh còn bị bắt nạt hơn cơ."

Anh Duy ngạc nhiên cười rồi nói:

- "Ở đây đi anh đi làm giấy xuất viện."

Tôi gật đầu, rồi ngồi ăn sáng cùng Phong. Phong có tính vui đùa vừa ăn vừa kể chuyện cho tôi nghe. Những câu chuyện Phong kể đều là chuyện cười, ăn sáng xong dọn đồ rồi cùng nhau về nhà. Tôi và anh Duy đưa Phong về nhà trước rồi mới về. Đến nhà tuy có thoải mái nhưng có chị Linh ở nhà mà cả Bảo Anh cũng phải dọn nhà, Bảo Anh nói:

- "Hôm qua tôi về, nhà cứ như có ai quậy tung lên ý dọn một kinh khủng."

Nghe xong tôi quay sang nhìn anh Duy, tôi nói:

- "Hai người ở nhà lại quậy tung lên phải không?"

Anh Duy trả lời:

- "Là cô ta chứ."

Tôi hỏi lại:

- "Chị Linh thế nào? Chỉ có anh hay bắt bẻ người khác thôi."

Anh Duy trả lời:

- "Được rồi là anh sai."

Tôi cười nói:

- "Biết thế là đúng "

Bảo Anh đỡ tôi lên Phòng thay quần áo. Đang trên phòng thì có tiếng chuông, chị Linh đi chợ mua đồ. Anh Duy thì không biết đi đâu. Bảo Anh phải xuống mở cửa, thì có 4 năm người chừng tuổi anh Duy đến nhà. Tôi bước xuống hỏi:

- " Các anh chị tìm ai ạ?"

Một anh đứng ra trả lời:

- " À! Anh làm bạn của Duy. Nghe Duy nói em gái Duy bị gì đó, nên bọn anh đến thăm. Thế em gái Duy đâu rồi em?"

Tôi trả lời:

- " Anh là bạn anh Duy sao? Em là em gái anh ấy. Anh Duy vừa đây lại đi đâu mấy rồi để em gọi anh Duy về."

Tôi mới các anh chị ấy vào nhà. Lấy điện thoại gọi anh Duy về.

Một lúc sau những người bạn của anh Duy ra về, tôi đi lên phòng. Tìm Tho Tho, không biết Tho Tho đi đâu rồi nữa. Tôi lục tung cả phòng. Mở tủ quần áo ra thì thấy một cô gái mặc đồ của tôi, cô gái ấy nói:

- " Hân ơi! Mình là Tho Tho không biết sao mình lại biến thành người nữa."

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- " Bạn là Tho Tho ư? Nhưng sao nhìn bạn giống nam nhi quá, chỉ khác có mái tóc và làn da thôi."

Cô ấy trả lời:

- " Đúng mình là Tho Tho. Mình cũng là nam nhi, vì mình được chủ nhân ban cho nửa trái tim."

Tôi hỏi lại:

- " Chủ nhân cậu là ai? Mình mới là chủ nhân của cậu mà."

Cô ấy luống cuống trả lời:

- " Mình...Mình mình nói nhầm thôi!"

Tôi tin Tho Tho nên không hỏi thêm. Những ngày Tho Tho biến thành người thật là vất vả cho tôi. Tuy Bảo Anh cũng biết như không thể giúp tôi được gì nhiều.

Sáng hôm nay Tho Tho bỏ ra ngoài, tôi không biết là đi đâu tôi nghĩ cậu ấy sẽ biết đường nên cũng không đi theo. Một ngày đã trôi qua, mà không thấy Tho Tho đâu, trời mưa to. Tôi đi ra ngoài tìm, trong đầu chỉ nghĩ là cậu ấy sẽ đến nhà Khánh nên tôi vội đến đó. Trên đường đi, tôi bị ngã điện thoại có lẽ đã rơi trên đường đi. Đến nhà Khánh, tôi vội vàng hỏi:

- " Tho Tho đâu rồi? Cậu ấy ở đâu?"

Khánh nói:

- " Cậu ta đâu đến đây. Mà cậu ta đã là một con thỏ bông sao đến đây được chứ."

Tôi kể rõ lại mọi chuyện cho Khánh. Khánh chừng mắt lên nhìn tôi nói:

- " Cậu ta đã thành người ư?"

Tôi đáp:

- " Ủ!"

Chân tôi trên đường đi đến đây bị ngã trầy hết chân tay. Bước đi không vững, do đêm mưa mãi, có lẽ bị cảm vừa đứng lên đã ngã vào người của Khánh. Khánh phải đưa tôi về nhà trên đường đi, Khánh nói:

- " Bảo Anh có lẽ tốt với Hân lắm đúng không?"

Tôi trả lời:

- " Ủ! Bạn với nhau mà."

Về đến nhà, tôi bị cảm chỉ có thể nằm trong nhà. Trong nhà còn có Bảo Anh và chị Linh chăm sóc cho tôi. Tối đến, Quyên, Khánh, Chi, Nam, Đạt và Phong đến thăm tôi. Mọi người đùa nghịch còn Phong ở lại nói:

- "Hân à! Phong có chuyện muốn nói."

Tôi trả lời:

- "Ừ! Phong nói đi."

Phong nhìn vào mắt tôi nói:

- "Lúc chiều, Phong gọi cho Hân rất nhiều nhưng k ai nghe máy và còn nằm trong vùng phụ sóng. Lúc đi tìm thì thấy Khánh đang đưa Hân về. Không lẽ Hân cần Khánh hơn Phong hay sao. Phong thật thất vọng, nếu Hân đã có Khánh thì chúng ta đừng liên quan gì đến nhau nữa. Phong về đây, tạm biệt."

Tôi buồn bã nói:

- "Phong đừng đi. Phong mãi là người Hân yêu. Khánh chỉ quan tâm Hân như vậy thôi, đối với Hân Khánh chỉ là người bạn tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tôi Là Người Có Lỗi Hay Sao....?

Phong cứ như vậy bỏ về, tôi buồn bã ngồi tựa lại một góc suy nghĩ "Mình làm như vậy là sai hay sao? Khánh quan tâm mình là không đúng hay sao? Tại sao lại như vậy?". Một lúc sau mọi người bước vào tạm biệt tôi mọi người cùng nhau ra ngoài đi chơi, còn Phương Quyên ở lại. Quyên hỏi:

- "Sao thế?"

Tôi trả lời:

- "Cậu ấy đã không nói cho cậu ấy biết. Tớ đã nhắn tin cho cậu ấy nhưng cậu ấy không trả lời."

Quyên đáp:

- "Nếu cậu ấy... Yêu Hân thật lòng. Cậu ấy đã không làm như thế rồi."

- "Nếu yêu thật lòng, cậu ấy đã không làm Hân buồn như thế này."

Tôi nói:

- "Nhưng đó là... Do Hân có lỗi trước mà."

Phương Quyên thờ dãi trả lời:

- "Cậu đừng suy nghĩ ngốc nghếch như thế. Dù cậu có lỗi đi chăng nữa nếu cậu ấy yêu cậu, mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn."

Rồi ngày thứ ba cũng trôi qua, Hôm nay tôi có nhắn tin cho Phong nhưng cậu ấy cũng không trả lời. Tôi đi ra ngoài hóng gió. Chị Linh hỏi:

- "Em đi đâu vậy."

Tôi trả lời:

- "Em đi ra ngoài hóng gió một chút."

Bảo Anh nói:

- "Đợi tôi đi với."

Tôi cùng Bảo Anh đi dạo. Ra công viên tôi đi mua nước uống, đi với không là Bảo Anh đang chờ. Tôi bị trượt chân cứ nghĩ là lần này sẽ k còn ai giúp, nhưng đúng lúc tôi ngã vào một người, trong đầu chỉ nghĩ là người lạ. Đứng lên cảm ơn thì là Phong. Cậu ấy nói:

- "Lâu rồi không gặp."

Tôi trả lời:

- "Ừ lâu rồi không gặp. Hân đi trước nhé. Tạm biệt!"

Tôi bước qua Phong đi lại chỗ Bảo Anh, tôi cùng Bảo Anh đi về nhà. Ngày mai đi học tôi rất ngại khi gặp mặt Phong

Vừa bước vào lớp cả lớp nhón nhao về chuyện gì đó, Phong lại gần nói:

- "Lớp tổ chức đi du lịch, mỗi nhóm gồm 7 người cả nhóm của chúng ta là đủ rồi đó."

Tôi gật đầu đồng ý nói:

- "Phong đã như vậy thì không cần quan tâm Hân như thế đâu."

Phong đáp:

- "Hân!"

Tôi bỏ đi ra ngoài, cho dù có đau khổ đến nỗi nào thì tôi vẫn phải để Phong hiểu được cho dù có là gì thì cũng như nhau mà thôi, lúc nào cũng ghen tuông này nọ.

Rồi từng ngày cứ trôi, đã đến ngày đi du lịch, tôi cùng mọi người ở một khu riêng. Kì đi du lịch lần này không khác một kì thám hiểm. Tối hôm đó, lớp tôi đốt lửa ngồi quây quần bên nhau, vui vẻ, hãy cứ xem đây là một kỉ niệm thật là vui bên bạn bè và thầy cô. Tuy ai cũng rất buồn vì phải xa nhau nhưng họ đã gạt đi tất cả và nở nụ cười trên môi. Đang ngồi nói chuyện với Quyên, Chi, Bảo Anh, Khánh lại gần đưa co chúng tôi nhưng cây pháo bông. Nhìn những nụ cười rạng rỡ của tuổi học trò, của những người bạn tôi không muốn xa họ một chút nào. Những cây pháo bông cứ phun ra những tia sáng. Tôi cùng Khánh, Chi, Quyên, Bảo Anh vui đùa bên nhau dưới ánh trăng, còn mọi người cùng nhau hát hò dưới ánh lửa đỏ rực. Nhìn qua ánh mắt của Phong tôi biết Phong không ưa thích gì ở Khánh hết, nhiều lần tôi muốn họ luôn là nhưng người bạn kề vai sát cánh với tôi nhưng rồi mọi chuyện lại ra như thế này, tôi không hiểu tại sao. Trời dần khuya, trăng càng lên cao sáng vàng vạc trên bầu trời đen ngịt.

Một ngày đã qua đi, sáng sớm không thấy bóng dáng ai gọi mãi chỉ thấy Quyên, Chi, Bảo Anh mà thôi không còn một bóng người. Tôi cùng ba người họ sắp xếp đồ đạc ra về, vừa xong xe đã lên đường về. Tôi sang nơi Phong và Khánh nghỉ thì thấy đồ đạc vẫn chưa ai sắp xếp. Bốn chúng tôi chia nhau ra đi tìm họ. Điện thoại trong vùng phụ sóng không gọi được. Đi mãi vào sâu trong khu rừng thì gặp họ đang đi về, tôi đỡ lo hơn rất nhiều rồi kể hết mọi chuyện cho Phong, Khánh, Nam, Đạt nghe. Họ nghe xong cứ như đứng hình, chúng tôi về nói nghỉ dọn đồ rồi tìm đường ra.

Đi bộ mãi, nước không mang theo, đồ ăn để trên xe đi mất rồi. Sức cũng dần yếu, được một đoạn đường tôi ngã khụy xuống, Phong đỡ tôi đứng dậy rồi cùng tôi đi hết đoạn đường còn lại. Ra được khỏi khu rừng, chúng tôi gọi xe ra về. Về đến nhà, tôi gọi anh Duy và chị Linh hai người nhìn tôi và Bảo Anh đăm đăm nói:

- "Em còn trên phòng sao lại xách đồ đạc làm gì?"

Tôi trả lời:

- "Em mới về mà."

Anh Duy nói tiếp:

- "Em về từ hồi sáng rồi còn gì?"

Tôi trả lời:

- "Lúc sáng ư, khi nào? Phong và Khánh vừa đưa tụi em về đây, họ cũng vừa về mà."

Trong nhà một cô bé chạy ra, tôi lên tiếng:

- "Là Thư mà! Sao Thư lại làm như vậy đối với Hân cho dù chúng ta có cùng một dung mạo nhưng cuộc sống của Hân và Thư khác nhau. Nếu Thư cứ như vậy thì Thư sẽ đi vào con đường tội lỗi đó. Thư cần ai giúp đỡ thì hãy nói ra."

Thư dơ tay chỉ vào tôi nói:

- "Bạn là người ngụy biện, cuộc sống của tôi đang tốt đẹp sao bạn lại đến phá quấy nó chứ."

Anh Duy nói lớn:

- "Thôi đủ rồi, các cô không còn xem tôi là gì nữa ư, cùng tôi đến bệnh viện xét nghiệm máu."

Mặt của Trang Thư dần tái nhợt, đến nói khi lấy máu tôi cầm tay Trang Thư đôi tay đang run rẩy vì lo sợ. 15 phút đã qua, bản xét nghiệm của anh tôi và

Trang Thư là chung nhau một dòng máu. Tôi như đứng hình, nhìn mọi người xung quang từng ánh mắt nhìn vào tôi như tôi là người giả tạo vậy. Anh Duy cầm tờ giấy ném vào người tôi rồi nói:

- "Tôi không cần xem kết quả của cô và tôi làm gì nữa như thế này là đủ lắm rồi. Cuộc sống của chúng tôi đang yên ổn cô lại đến phá rối nó."

Tôi đáp lại anh Duy:

- "Được nếu anh cứ tin cô ta, để em gọi cho mẹ. Mẹ Y sẽ biết ai là con của mẹ."

- "Gọi đi! Cô đâu có số của mẹ tôi." Anh Duy cứng rắn nói.

Tôi gọi cho mẹ và báo cả bố và mẹ cùng về nước. Bố mẹ đồng ý ngày mai họ sẽ về.

Anh Duy nói:

- "Cô hãy đi một nơi nào đó mà ở, ngày hôm nay cô đừng để tôi thấy mặt cô."

Tôi bỏ đi, không còn ai giữ tôi lại, Bảo Anh chạy theo nói:

- "Hân đừng suy nghĩ thêm gì nữa. Hãy bình tĩnh lại đi."

Tôi lặng im suy nghĩ, mà sao tôi là em của anh ấy, anh còn không nhận ra chứ đừng nói là một ai khác, anh lại k làm rõ mọi việc mà lại tự mình quyết định như vậy chứ. Ông trời ơi! Sao ông bắt công với con như vậy con đã bao giờ làm điều gì sai trái đâu. Bây giờ con không còn nhà để về ông bảo bây giờ con phải ở đâu được.

Lúc đó Phong gọi cho tôi nói:

- "Hân ở đâu vậy. Phong muốn gặp Hân."

Tôi và Phong gặp nhau, Phong nhìn tôi và nói:

- "Nếu cuộc sống của chúng ta có thay đổi như thế nào thì tình cảm của chúng ta còn bền chặt hay không? Nếu Phong phải rời xa Hân thì Hân sẽ như thế nào? Nếu chúng ta có xảy ra chuyện gì thì chúng ta vẫn mãi bên nhau, được chứ? "

Tôi trả lời:

- "Ý Phong là như thế nào, Hân không hiểu."

Phong lại gần Bảo Anh hai người nắm tay nhau, Phong nói:

- "Phong và Bảo sẽ chính thức làm người yêu của nhau."

Tôi ngẩn ngơ, như đứng hình. Tôi nói:

- "Cũng đúng hai người yêu nhau là đúng."

Bảo Anh đáp:

- "Hân, tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Hân hãy bình tĩnh đi đừng nghĩ như vậy, Hân thật bình tĩnh nào."

Tôi đáp:

- "Được rồi Cậu không cần nói nữa."

Tôi chạy đi một nơi thật xa, cứ chạy và chạy mãi, và không một ai bên cạnh tôi, an ủi tôi. Sao từ chuyện của Trang Thư thì ai cũng rời xa tôi cũng bỏ rơi tôi vậy? Họ đã không cần tôi nữa hay sao ? Cuộc đời tôi là như vậy hay sao? Ông trời TÔI LÀ NGƯỜI CÓ LỖI HAY SAO...?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đường Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.